

Στάδια και φάσεις ανάπτυξης της διδασκαλίας της Θεατρικής Αγωγής

Ονοματεπώνυμο Μαλβασόρι Κιάρρα, Καλαντζή Σταυρούλα
Σχολείο και τάξη που έγινε η διδασκαλία: 1^ο Γυμνάσιο Ναυπλίου
Ημερομηνία: 12-3-2009

Διδακτικοί στόχοι

Σύσφιξη των διαπροσωπικών σχέσεων στα μέλη της ομάδας, ανάπτυξη εμπιστοσύνης ανάμεσα στα μέλη της ομάδας, καλλιέργεια λεκτικής και μη λεκτικής έκφρασης, καλλιέργεια σωματικής και συναισθηματικής επικοινωνίας στην ομάδα, ανάπτυξη προσωπικής και ομαδικής θεατρικής έκφρασης

1) Εισαγωγή - Ευαισθητοποίηση των μαθητών

Στήνουμε καρέκλες σε ένα κύκλο.

Παρουσιάζομαστε στα παιδιά και τους εξηγούμε πως αυτό που θα κάνουμε δεν είναι ένα απλό μάθημα αλλά περισσότερο ένα παιχνίδι.

Καθόμαστε σε κύκλο και χωριζόμαστε σε ζευγάρια με σκοπό ο καθένας από εμάς να πει το όνομα του διπλανού του σαν ήταν αυτός, από πού είναι και δυο πράγματα που του αρέσουν ή δεν του αρέσουν, γνωρίζοντας πως ένα από τα δύο είναι ψέμα. Οι υπόλοιποι πρέπει να καταλάβουμε ποιο είναι το ψέμα.

Ναι/ Όχι συζήτηση μόνο με τις δύο λέξεις.

Ανακριτική καρέκλα: Στο κέντρο του κύκλου (καλύτερα εκεί που κάθονται, γιατί στο κέντρο έχουν πλάτη σε κάποιους). Ένας δέχεται ερωτήσεις και πρέπει να απαντάει πάντα, αντίθετα από την πραγματικότητα ναι ή όχι.

Περπατάμε μέσα στην αίθουσα όλοι και δηλώνουμε με νούμερα την ταχύτητα από το 1-7, όταν κάποιος σταματάει, σταματούν όλοι. Στο 7 πηδάμε και φωνάζουμε α!

Τώρα, όσο περπατάμε, δίνονται δεδομένα ότι το πάτωμα γλιστράει ή ότι βουλιάζει.

Τυφλός. χωριζόμαστε σε ζευγάρια και ο ένας κλείνει τα μάτια και ο άλλος τον μεταφέρει στο χώρο κρατώντας του τον ώμο ή το χέρι.

Καθρέφτης. Καθόμαστε απέναντι και κάνουμε ότι κάνει ο άλλος με ακρίβεια.

Γλύπτες. Ο ένας πλάθει τον άλλον σε ακίνητες στάσεις σε ζευγάρια. Φέρνουμε όλα τα αγάλματα κοντά και οι γλύπτες προσπαθούν να βρουν ία ιδέα για να τα συνδέσουν όλα μεταξύ τους. Αυτήν την παγωμένη

εικόνα την κρατάμε και μόλις οι εμπυχωτές χτυπήσουν τα χέρια τους, τότε η εικόνα ξεπαγώνει.(εναλλαγή ζευγαριών εάν θέλουμε)

Κυρίως θέμα

Ρωτάμε τα παιδιά ένα ένα

- αν τους αρέσει να ταξιδεύουν και πιο είναι το ταξίδι που θυμούνται περισσότερο απ' όλα.
- Που θα ήθελαν να πάνε περισσότερο στον κόσμο, στο διάστημα
- Με τι μεταφορικό μέσο θα πήγαιναν σε αυτά τα μέρη, ποιο τους αρέσει πιο πολύ

Τα χωρίζουμε σε ομάδες ανάλογα με ποιο μεταφορικό μέσο ή ανάλογα με τον προορισμό εάν αυτός είναι κοινός.

Στις ομάδες ένας είναι ο οδηγός και οι υπόλοιποι επιβάτες

A' φάση

Τους ζητάμε με παγωμένες εικόνες, τις οποίες θα ξεπαγώνουμε όταν θα μας δείχνει η κάθε ομάδα, να μας δείξουν πως ταξιδεύουν εάν το ταξίδι είναι καλό, αν κάποιος ζαλίζεται ή φοβάται εάν ο οδηγός είναι καλός. Τους λέμε ότι δεν χρειάζεται να γνωρίζονται μεταξύ τους εάν δεν το επιθυμούν (:)

B' φάση

Οι ίδιες ομάδες παίρνουν ως δεδομένο, πως με το μεταφορικό τους μέσο θα συμβεί ένα ατύχημα. Μας δείχνουν πως το διαχειρίζονται. Εάν υπάρχει πρόβλημα κάνουμε ερωτήσεις ή ρωτάμε τα υπόλοιπα παιδιά πως θα επενέβαιναν στην κατάσταση που δημιούργησε η ομάδα.

Αξιολόγηση

Συζητάμε με τους μαθητές πως τους φάνηκε η διαδικασία. Τι μας άρεσε περισσότερο; τι σκεφτήκαμε; τι νοιώσαμε;

Αυτοαξιολόγηση (Κιάρια)

Τα παιδιά ήταν πολύ θετικά με αυτό που συνέβη, Υπήρχε καλή ανταπόκριση αν και είπαν ότι βαρέθηκαν κάποιες ασκήσεις όπως τα αγάλματα και αυτό ήταν ευθύνη των εμπυχωτών, γιατί δεν το διαχειριστήκαμε καλά και έκανε μια μικρή κοιλιά, αλλά αυτή είναι η πρώτη μας διδασκαλία. Παρ' όλα αυτά στο ενδεχόμενο να

ξαναπηγαίναμε απάντησαν πολύ θετικά και μάλιστα όταν χτύπησε το κουδούνι για να φύγουν, δεν βιάζονταν να φύγουν.

Ως εμπυχωτρία απογοητεύτηκα με το γεγονός του ότι δεν κατάλαβα πως πέρασε η ώρα και δεν ολοκληρώθηκε η δράση στο κυρίως θέμα. Παρ' όλα αυτά, αν και είχα πολύ άγχος, που με δυσκόλεψε τελικά, όντας πρώτη φορά που έκανα κάτι τέτοιο μπροστά σε τόσο κόσμο. Δεν κατάλαβα να μην ήταν προθυμοποιημένο κάποιο παιδί να παίξει. Σίγουρα στην Τρίτη τάξη του Γυμνασίου τα αγόρια είναι λίγο πιο κλειστά αλλά αυτό ισχύει και για τα παιδιά και για εμάς στην πρώτη διδασκαλία. Ένιωσα άβολα με το γεγονός ότι κάποια παιδιά είχαν κάποια απόσταση από κάποια άλλα και έπρεπε να τους είχαμε επιβάλλει με κάποιον τρόπο να έμπαιναν με ζευγάρια με διαφορετικά άτομα κάθε φορά, για να πήγαιναν όλοι με όλους. Κατά τα άλλα είμαι πολύ ευχαριστημένη με την συνεργασία. με την Σταυριανή. και ελπίζω οι επόμενες διδασκαλίες να είναι ακόμα καλύτερες.

Οι συμφοιτητές που παρακολούθησαν την διδασκαλία επεσήμαναν κάποια πράγματα όπως το ότι η μεθόδευση των ασκήσεων ήταν καλή και οι ασκήσεις σωστά επιλεγμένες και σταδιακές. Με παιδιά που δεν γνωρίζουμε πρέπει να είμαστε ευθείς και σίγουροι, τα ζευγάρια πρέπει να εναλλάσσονται και η άσκηση με τα αγάλματα δεν πήγε πολύ καλά για αυτούς που ήταν απέξω και την κοιτούσαν. Αυτό οφείλεται στην ίσως όχι τόσο προσεκτική διαχείριση του χρόνου βιωσιμότητας της άσκησης, όπως επεσήμαναν. Άλλοι είπαν ότι στο Γυμνάσιο είναι πιο δύσκολα τα πράγματα, τα παιδιά ντρέπονται και αυτό φάνηκε όταν σηκωθήκαμε από τις καρέκλες, που όλοι μαζεύτηκαν στην άκρη της αίθουσας μακριά από το κοινό. Άλλοι είπαν ότι αν το κλίμα επικοινωνίας είναι καλό, έχεις πετύχει ως εμπυχωτής.

Αυτοαξιολόγηση (Σταυριανή)

Δουλεύω 12 χρόνια με εφήβους. Διδάσκω Βιολογία και μου αρέσει πολύ, τόσο η επαφή μου με τα παιδιά, όσο και η ίδια η επιστήμη της Βιολογίας. Σαφώς το να προτείνω στα παιδιά να παίζουμε και όχι να κάνουμε μάθημα, ήταν για μένα μια ευχάριστη αλλαγή, αλλά και πρόκληση.

Φοβόμουν μήπως τα παιδιά το θεωρήσουν «παιδιάστικο», ανάρμοστο για την ηλικία τους, μήπως αρνηθούν να συμμετάσχουν, μήπως μας φέρουν σε δύσκολη θέση, μήπως χλευάσουν εμάς και τις «χαζομάρες» που θα τους προτείναμε.

Ακριβώς για αυτό το λόγο επιστρατεύσαμε όλη την καλή μας διάθεση (η Κιάρρα κι εγώ), και μίλησα στα παιδιά για φαντασία και παιχνίδια, τονίζοντας πως «Ηρθαμε για να περάσουμε καλά! Κι εμείς περνάμε καλά

όταν παίζουμε στη σχολή». Ήθελα να απενοχοποιήσω το παιχνίδι, και να κινητοποιήσω το ενδιαφέρον τους, ώστε να συμμετάσχουν. Τελικά κατάλαβα πως, ή ήταν πολύ εύκολο, ή τα παιδιά δεν το είχαν ανάγκη. Τα παιδιά ήταν ιδιαίτερα πρόθυμα και συμμετοχικά. Δεν ξέρω πώς φάνηκε στο κοινό (στους συμφοιτητές μας), πάντως εγώ ένιωσα πολύ καλά επειδή ακριβώς είδα ανταπόκριση!

Μην ξεχνάμε ότι τα παιδιά μας έβλεπαν για πρώτη φορά, εκτέθηκαν σε κόσμο, μίλησαν και έδρασαν χωρίς να είναι «οχυρωμένοι» πίσω από θρανία (και για τα περισσότερα ήταν η πρώτη φορά στη ζωή τους που έκαναν κάτι τέτοιο).

Τι καταφέραμε: Καταφέραμε να αποκτήσουν τα παιδιά μια πρώτη θετική άποψη για το θεατρικό παιχνίδι. Αυτό σταδιακά, αν συνεχιστεί θα δώσει στα παιδιά την ευκαιρία να γίνουν πιο εκφραστικά.

Καταφέραμε να περάσουμε καλά όλοι μαζί! Έτσι, το παιδί από τη Μολδαβία, το κοριτσάκι με το πρόβλημα στη σπονδυλική στήλη, ο σοβαρός απουσιολόγος της τάξης έπαιξαν- ίσως για πρώτη φορά-μαζί με τους συμμαθητές τους και ολοφάνερα διασκέδασαν. (Αναφέρω επίτηδες τα συγκεκριμένα άτομα, που για διαφορετικούς λόγους το καθένα, υποψιάζομαι πως μπορεί να βιώνουν ένα είδος αποκλεισμού, ένα είδος κοινωνικής μοναξιάς). Όπως μια εκδρομή ενώνει μια τάξη επειδή τα παιδιά γνωρίζονται μεταξύ τους, έτσι και το θεατρικό παιχνίδι δρα καταλυτικά για να ανακαλύψουν ο ένας τον άλλον και κατ' επέκταση και ο καθένας τον εαυτό του.

Καταφέραμε να δώσουμε στα παιδιά αφορμή για να φανταστούν (ένα ταξίδι) και να συνεργαστούν (για να το δραματοποιήσουν).

Και είμαι σίγουρη πως καταφέραμε να σπάσουμε τη μονοτονία του σχολείου!

Τι δεν καταφέραμε: Δυστυχώς δεν καταφέραμε να ολοκληρώσουμε το σχέδιο διδασκαλίας που είχαμε κατά νου. (Βέβαια, από την εμπειρία μου, αυτό φυσιολογικό μου φαίνεται. Μόνο απ' την πράξη μαθαίνεις τους πραγματικούς χρόνους που χρειάζεται η κάθε δραστηριότητα).

Επίσης, τέθηκε το θέμα «του χρόνου βιωσιμότητας» για κάθε δραστηριότητα. Πότε βαριούνται τα παιδιά; Τι κάνουμε για να μη χαθεί το ενδιαφέρον; Πολύ ωραία ερωτήματα, που και πάλι λύνονται μέσα από την εμπειρία!

Τι κερδίσαμε: Μια πολύ σημαντική εμπειρία που θα την εκμεταλλευτούμε με τέτοιο τρόπο, ώστε στο επόμενο φύλλο αξιολόγησης να μην υπάρχει η καταχώρηση «τι δεν καταφέραμε».

Τι χάσαμε: Χάσαμε ένα CD κλασσικής μουσικής (το ξέχασα μέσα στο CDplayer του σχολείου)!

Ευχαριστούμε πολύ τον κύριο Τσιάρα για τη βοήθεια και για την ευκαιρία που μας δίνει να έχουμε τέτοιες εμπειρίες προπτυχιακά!

Καταληκτικές δραστηριότητες

Παιχνίδι: (Φρουτοσαλάτα σε διαφορετική εκδοχή) Φέρνουμε καρτέκλες για όλους μας, εκτός από έναν. Ένας μένει πάντα στο κέντρο και λέει μία φράση, που αν ισχύει για κάποιους από την αίθουσα, τότε αυτοί πρέπει να σηκωθούν και να αλλάξουν θέσεις, όχι όμως να καθίσουν στην διπλανή τους. Αν δεν τα καταφέρουν λένε φράση.

Μετά το τέλος του παιχνιδιού σηκώνονται όλοι όρθιοι και σχηματίζουν κύκλο. Γυρίζουν δεξιά και κάνουν μασάζ στον μπροστινό τους. Στη συνέχεια αλλάζει η φορά του μασάζ.

Οι μαθητές σχηματίζουν κύκλο με τον ένα πίσω από τον άλλο. Κάνουν ένα μικρό βήμα προς το κέντρο του κύκλου, κάθετα ο καθένας στα πόδια του άλλου, ενώνουν τα χέρια στο κέντρο του κύκλου και τα τινάζουν απότομα, συνοδεύοντας την κίνηση μ' ένα επιφώνημα.

Στάδια και φάσεις ανάπτυξης της διδασκαλίας της Θεατρικής Αγωγής

Ονοματεπώνυμο **Φιλιππή Ευαγγελία, Μανού Δέσποινα, Σπανάκη
Μαρίνα, Μαργιά Αντιόπη**

Σχολείο και τάξη που έγινε η διδασκαλία: Β Γυμνασίου στο «Νέο
Σχολείο».

Ημερομηνία: 19-3-2009

Διδακτικοί στόχοι

Σύσφιξη των διαπροσωπικών σχέσεων στα μέλη της ομάδας, ανάπτυξη εμπιστοσύνης ανάμεσα στα μέλη της ομάδας, καλλιέργεια λεκτικής και μη λεκτικής έκφρασης, καλλιέργεια σωματικής και συναισθηματικής επικοινωνίας στην ομάδα, ανάπτυξη προσωπικής και ομαδικής θεατρικής έκφρασης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

1) Γνωριμία: Θα λέει ο καθένας το όνομά του και δύο ερωτήσεις(κάτι που του αρέσει και κάτι που δεν του αρέσει). Σκεφτήκαμε να γίνει έτσι για να μην πάρει πολύ χρόνο και κυρίως να μάθει ο ένας λίγα στοιχειώδη πράγματα για τον άλλον.

2) Παιχνίδι Ενεργοποίησης: Βόμβες και Ασπίδες (Τα παιδιά περπατούν στο χώρο. Ο καθένας, μυστικά, επιλέγει κάποιον από τους συμπαίκτες του για τη "βόμβα" του και καθ' όλη τη διάρκεια του παιχνιδιού προσπαθεί να την αποφύγει. Έχει, όμως, επιλέξει και την "ασπίδα" του

και έτσι προστατεύεται. Ο εμπυχωτής, κάποια στιγμή, μετρά αντίστροφα ως που να ακουστεί το μπαμ. Εκεί παγώνουν όλοι και όποιος στέκεται δίπλα στη βόμβα μακριά από την ασπίδα του πέφτει κάτω.)

3) Παιχνίδι Εμπιστοσύνης: Ο Κυνηγός (Τα παιδιά περπατούν στο χώρο. Κάποιο από αυτά είναι ο "κυνηγός" και προσπαθεί να πιάσει όποιον βρει. Τα παιδιά για να σωθούν αγκαλιάζονται μεταξύ τους μόνο για 4". Όταν πιαστεί κάποιο από τον κυνηγό παίρνει τη θέση του. Και συνεχίζεται με αυτό το ρυθμό.)

4) Παιχνίδι Ρόλων-Παντομίμας-Αντιθέσεων: Το Κουτί με τα Μυστικά: Έχουμε βάλει σε ένα κουτί χαρτάκια που να γράφουν διάφορες αντιθέσεις (π.χ. χαλαρός-νευρικός, πεινασμένος-χορτασμένος, λυπημένος-χαρούμενος, οργισμένος-ήρεμος, βρώμικος-καθαρός, ζωντανός-νεκρός, Ζορό-Ντάφι Ντακ, κ.ά) και τα μοιράζουμε στις δυάδες. Ύστερα το κάθε ζευγάρι παρουσιάζει και χειροκροτούμε.

ΔΡΑΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ:

5) (Βήματα προς τη δραματοποίηση:) Χαλαρώνω και Ονειρεύομαι: Τα παιδιά καθισμένα θα κλείσουν τα μάτια τους και με τις οδηγίες του εμπυχωτή θα μεταφερθούν (ονειρευτούν) σε έναν άλλο κόσμο, π.χ. στην Αρχαία Ελλάδα ή στην εποχή των ιπποτών (θα μιλήσουν και θα γνωρίσουν ένα φανταστικό πρόσωπο). Αφού "ξυπνήσουν" θα προσπαθήσουν να θυμηθούν και να κάνουν τις κινήσεις αυτού του προσώπου και όταν ακούσουν τη λέξη stop θα παγώσουν. Ο άλλος εμπυχωτής θα έχει ήδη στήσει το καβαλέτο σου και σαν έμπειρος ζωγράφος θα τους ζωγραφίσει (δηλαδή θα κάνει τον αντίχειρα του, θα εστιάζει στην παγωμένη εικόνα, θα κάνει ότι τους ζωγραφίζει αλλά προς έκπληξη όλων το αποτέλεσμα θα είναι μόνο το χέρι του αποτυπωμένο-χωρίς να αργήσει).

6) Μετά από τα παραπάνω βήματα θα κάνουμε κύκλο, θα διηγηθεί ο καθένας τι ονειρεύτηκε και θα κρατήσει μια λέξη-κλειδί (θα τις σημειώνουμε αυτές τις λέξεις). Θα κάνουν 4 ομάδες (ανάλογα τον αριθμό των παιδιών) και με τις λέξεις αυτές θα φτιάξουν μια μικρή ιστορία που θα μας την δραματοποιήσουν (με τη βοήθειά μας βέβαια).

ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ:

7) Θα χορέψουν ανά δύο (πλάτη με πλάτη) με χαλαρή μουσική.

8) Συζήτηση: τι τους άρεσε περισσότερο, τι όχι, αν θα άλλαζαν κάτι, πώς αισθάνθηκαν, αν θα ήθελαν να ξανακάνουν ένα τέτοιο μάθημα, κ.ά.

ΑΥΤΟΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ (ΣΕ ΕΠΙΠΕΔΟ ΟΜΑΔΑΣ)

ΕΙΧΑΜΕ ΕΤΟΙΜΑΣΕΙ ΕΝΑ ΣΧΕΔΙΟ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΜΑΖΕΥΤΗΚΑΜΕ ΚΑΙ ΕΙΠΑΜΕ Η ΚΑΘΕΜΙΑ ΤΙΣ ΙΔΕΕΣ ΜΑΣ. ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΜΕ ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ ΣΑΝ ΟΜΑΔΑ, ΤΑΙΡΙΑΞΑΜΕ, ΤΩΡΑ ΟΣΟ ΑΦΟΡΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΥΠΗΡΞΑΝ ΚΑΠΟΙΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ.ΔΕΝ ΞΕΡΑΜΕ ΠΩΣ ΘΑ ΕΙΧΑΜΕ ΤΟΣΑ ΠΑΙΔΙΑ,ΤΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΘΗΚΑΜΕ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ.ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ. Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΗΤΑΝ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΛΛΑ ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ ΜΕ ΤΟ ΟΤΙ ΔΕΝ ΜΑΣ ΑΚΟΥΓΑΝ ΔΥΣΚΟΛΕΥΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΜΑΛΗ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ..ΤΟ ΘΕΤΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ ΑΥΤΗ ΕΙΧΑΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΝΦΟΙΤΗΤΕΣ ΜΑΣ ΠΟΥ ΒΟΗΘΗΣΑΝ ΑΝ ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΕΣ ΦΟΡΕΣ ΕΠΑΙΡΝΑΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΕΣ ΜΕ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΣΥΓΧΥΣΗ. ΩΣΤΟΣΟ ΣΤΟ ΚΥΡΙΩΣ ΘΕΜΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΕΝΤΑΣΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΝΑ ΔΡΑΜΑΤΟΠΟΙΟΥΝ. ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΡΙΑ ΜΑΣ ΣΤΕΝΟΧΩΡΗΘΗΚΑΜΕ ΠΟΥ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΑΝ ΚΑΙ ΚΑΛΟ ΔΕΝ ΒΓΗΚΕ ΟΠΩΣ ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ, ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΟΤΙ ΔΝ ΠΡΟΛΑΒΑΜΕ ΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ. ΒΕΒΑΙΑ ΠΑΡΟΛΕΣ ΤΙΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ ΓΙΑ ΜΑΣ, ΓΙΑ ΤΟ ΠΩΣ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΟΥΜΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΜΙΑ ΤΕΤΟΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ. ΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ΣΤΗΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ.. ΧΑΙΡΟΜΑΣΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΠΟΥ ΖΗΣΑΜΕ...

ΑΥΤΟΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ : Ευαγγελίας Φιλιππή

Το μάθημα της προηγούμενης Παρασκευής στο Νέο Σχολείο αποτέλεσε για μένα σημαντική εμπειρία. Παρόλο που βρέθηκα προ εκπλήξεως απέναντι σε 47 εφήβους κλήθηκα να συντονίσω τα πράγματα όσο καλύτερα μπορούσα. Έπρεπε να βρίσκομαι συνεχώς σε εγρήγορση ώστε να βγει ένα καλό αποτέλεσμα.

Η αλήθεια είναι ότι στην αρχή αισθανόμουν ότι βρισκόμουν σε ένα χάος. Δεν ήξερα τι να κάνω. Να βάλω τις φωνές μπας και με ακούσει κανείς σε όλη αυτή τη φασαρία ή απλά να κάτσω σε μίαν άκρη και να παρακολουθώ την ομάδα μου.

Η πρώτη φάση, αυτή της γνωριμίας, εξελίχθηκε, θεωρώ, καλά, αφού τα παιδιά άρχισαν με αυτό τον τρόπο να εγκλιματίζονται σιγά σιγά στην όλη διαδικασία. Στις δύο επόμενες ασκήσεις αισθάνθηκα ότι ξέφυγε αρκετά ο έλεγχος επειδή ακριβώς τα παιδιά ήταν πολλά. Φτιάχνοντας το σχέδιο διδασκαλίας είχαμε στο νου μας ότι θα έχουμε να κάνουμε με ένα τμήμα. Την ημέρα, όμως της παρουσίας μας, μαθαίνοντας ότι θα είναι περισσότερα, έπρεπε να πάρουμε μια απόφαση και τελικά συμφώνησε η ομάδα ότι δεν θα αλλάζαμε τίποτα. Προσωπικά, καθ' όλη τη διάρκεια του μαθήματος, μου πέρασε από το μυαλό

αρκετές φορές μήπως θα ήταν καλύτερα αν “πειράζαμε” το σχέδιο αλλά μείναμε πιστοί σε αυτό. Άλλωστε δεν υπήρχε και ο απαιτούμενος χρόνος.

Στην άσκηση με τις αντιθέσεις πρόσεξα με ευχαρίστηση ότι τα περισσότερα παιδιά ανταποκρίθηκαν. Αν και κάποια δεν ήθελαν, επειδή, όπως είπαν, δεν καταλάβαιναν πλήρως τα χαρτάκια που τους έτυχαν (εγώ πιστεύω ότι απλά δεν το προσπάθησαν) ή επειδή ντρεπόντουσαν, η άσκηση αυτή εξελίχθηκε πολύ καλά.

Στην άσκηση που ανέλαβα (Χαλαρώνω και Ονειρεύομαι) ήμουν πιο ήρεμη και αισθάνθηκα ότι προχωρούμε και ότι τα παιδιά άρχισαν να συγκεντρώνονται (άλλωστε τέτοια ήταν η φύση της άσκησης!). Όσην ώρα τα παιδιά ταξίδευαν στο όνειρό τους με τις οδηγίες μου τα παρατηρούσα προσεκτικά. Ευχαριστήθηκα πολύ για το γεγονός ότι ανταποκρίνονταν στα λόγια μου. Τα μάτια τους διατηρούνταν κλειστά και φαίνονταν να καταλαβαίνουν τι ακριβώς γίνεται εκείνη τη στιγμή. Το ζητούμενο ήταν να βρίσκονται σε ηρεμία και τα περισσότερα παιδιά το διατήρησαν αυτό. Στη παγωμένη εικόνα, που ακολούθησε αμέσως μετά, τα παιδιά δέχθηκαν αυτή τη πρόκληση και η άσκηση πιστεύω έληξε με επιτυχία. Στη διαδικασία της δραματοποίησης τα πράγματα κύλησαν καλά (σύμφωνα πάντα με τα συγκεκριμένα δεδομένα) και τα παιδιά το ευχαριστήθηκαν. Με τις ομάδες τους δραματοποίησαν τις λέξεις-κλειδιά που κράτησε το καθένα από το όνειρο του.

Όταν έφυγα από το σχολείο αισθανόμουν αρκετά φορτισμένη. Το μάθημα δεν έγινε όπως το περίμενα και το ήθελα αφού τα δεδομένα είχαν αλλάξει (μεγαλύτερος αριθμός παιδιών). Πιστεύω όμως ότι προσπάθησα για το καλύτερο και το πέτυχα.

Δυστυχώς αντιμετωπίσαμε αρκετές δυσκολίες. Η αρχή όλων ήταν ο μεγάλος αριθμός των παιδιών. Εξ’ αιτίας αυτού η μετάβαση από τη μια άσκηση στην άλλη υπήρξε δύσκολη. Υπήρχε διαρκής βαβούρα στο χώρο (κάτι πολύ φυσικό). Ακόμα δεν μπόρεσα να απομονώσω ξεχωριστές καταστάσεις (όπως έκανε η Σταυριανή με τη Κιάρρα: αλλοδαπό παιδί, σοβαρός απουσιολόγος) και να παρακολουθήσω στενά την εξέλιξή τους. Είναι πολύ ωφέλιμο να μάθουμε να ξεχωρίζουμε καταστάσεις και να

τις αντιμετωπίζουμε καταλλήλως. Η μουσική που ετοιμάσαμε δεν έπαιξε όλη τη διάρκεια του μαθήματος λόγω της κακής ακουστικής του χώρου. Τα πρώτα παιχνίδια αποδείχθηκαν ακατάλληλα για τόσα πολλά παιδιά. Αν ξέραμε από την αρχή τον αριθμό των παιδιών θα δημιουργούσαμε διαφορετικό σχέδιο διδασκαλίας. Για παράδειγμα, το παιχνίδι με τον Κυνηγό θα μπορούσε να αντικατασταθεί με το Ποντίκι (όπου όλοι σε κύκλο παριστάνουμε ότι κρατάμε ένα ποντίκι και αφού το περιεργαστούμε ο ένας το παραδίδει στον άλλον). Αυτό θα κρατούσε όλα τα παιδιά σε μια τάξη και ηρεμία.

Ακόμα, στη δραματοποίηση τα παιδιά δεν είχαν το χρόνο να διηγηθούν τα όνειρά τους και έτσι είπαν κατ' ευθείαν τις λέξεις-κλειδιά που κράτησαν από αυτά. Η τελευταία άσκηση και η αξιολόγηση δεν πρόλαβαν να γίνουν καθόλου.

Επίσης, θεωρώ ότι αν είχα να αντιμετωπίσω ένα τμήμα (όπως θα γίνεται στο σχολείο που θα δουλεύω) τα λάθη που θα έκανα θα ήταν ορατά στο δάσκαλο και στους συμφοιτητές μου, θα μου τα επισήμαναν και θα προσπαθούσα να τα αλλάξω.

Κατά τη διάρκεια του μαθήματος ένιωθα ότι έχανα τον έλεγχο αλλά και την αυτοπεποίθησή μου. Είχα την εντύπωση ότι όλο αυτό γινόταν για να περάσουν απλά οι τελευταίες ώρες των μαθητών στο σχολείο.

Ήταν, όμως, μια πολύ καλή εμπειρία για μένα αφού ήταν κάτι διαφορετικό. Στο σχολείο θα έχω να κάνω με ένα τμήμα όχι με περισσότερα. Δοκιμάστηκα και σύμφωνα με αυτά τα δεδομένα πήγε καλά η διαδικασία. Ακόμα, βγήκε πολύ θετική ενέργεια από τη συμμετοχή-βοήθεια των υπολοίπων φοιτητών, η οποία αποδείχθηκε πολύτιμη. Δράσαμε όλοι σαν ομάδα και αυτό το εκτίμησα πάρα πολύ. Τέλος, μετά τη λήξη του μαθήματος αυτού μπήκα στη διαδικασία να σκεφτώ τι θα έκανα διαφορετικά. Για την επόμενη φορά που θα είναι πολλά τα παιδιά έχω κάποιες έτοιμες ιδέες.

Κλείνοντας, θα ήθελα να ευχαριστήσω πολύ τον δάσκαλό μας κ. Τσιάρα, ο οποίος καταλαβαίνω ότι στενοχωρήθηκε με το θέμα του μεγάλου αριθμού παιδιών αλλά όμως δεν άξιζε αφού βγήκαν θετικά πράγματα και άλλωστε ήταν και αυτή μια εμπειρία. Ευχαριστώ πάρα πολύ όλους τους

συμφοιτητές μου που βοήθησαν ώστε να εξελιχθεί καλά το μάθημα. Η συνεργασία μας ήταν άψογη.

Στάδια και φάσεις ανάπτυξης της διδασκαλίας της Θεατρικής Αγωγής

Ονοματεπώνυμο Κατσαρού Αντωνία , Κοττάκη Άννα , Σάλιαρη Ρενάτα
Σχολείο και τάξη που έγινε η διδασκαλία: Αίθουσα Λήδας Τασοπούλου
Ημερομηνία: 16-4-2009

Διδακτικοί στόχοι

Επαφή με την μουσικοκινητική, σύσφιξη διαπροσωπικών σχέσεων, καλλιέργεια ομαδικότητας, αφύπνιση παιδικότητας, ανάπτυξη προσωπικής και θεατρικής έκφρασης .

2) Εισαγωγή - Ευαισθητοποίηση των μαθητών

Στήνουμε καρέκλες σε ένα κύκλο.

Μένουμε όρθιοι σχηματίζοντας έναν κύκλο. Ο εμπνευστής με ένα ταμπορίνο δίνει τον ρυθμό και βάση αυτού του ρυθμού λέμε ένας ένας το όνομά μας. Αφού πουν όλοι μια φορά το όνομα τους μετά ο κύκλος επαναλαμβάνεται λέγοντας ο καθένας πάλι το όνομα του και το ταμπορίνο αλλάζει ρυθμό επιταχύνοντας .

Ύστερα καθόμαστε κάτω και ακούμε τον ήχο που βγάζει το ταμπορίνο και τον αναπαράγουμε στην αρχή με τα χέρια και μετά με τα πόδια τρεις φορές με τα χέρια και τρεις με τα πόδια σε διάφορους ρυθμούς .

Σηκωνόμαστε πάλι σε κύκλο και με τον ήχο της σφυρίχτρας τώρα , κινούμαστε στον χώρο , βάση τις οδηγίες του εμπνευστή περπατάμε αργά , γρήγορα , πιο γρήγορα και πάλι αργά και με το σφύριγμα της σφυρίχτρας γυρνάμε στην θέση που είχαμε εξ' αρχής στον κύκλο .

Τώρα περπάτημα στον χώρο , χωρισμένοι σε 2 ομάδες την πρώτη φορά περνάμε χιαστί (σαν μπουλούκια) με προϋπόθεση να μην πέσει η μια ομάδα πάνω στην άλλη , την δεύτερη φορά περνάμε χιαστί πάλι σε δυο ομάδες πιο χορευτικά .

Ξανά περπάτημα στον χώρο , φανταζόμαστε ότι βρισκόμαστε σ' ένα χώρο με πολύ συνωστισμό , μέσα στο μετρό σε ώρα αιχμής , οι άνθρωποι προσπαθούν να χωρέσουν στα βαγόνια , ενώ τα κουδούνια βαρόνε για να

κλείσουν οι πόρτες . Είμαστε στην Ιαπωνία εκεί οι χωροφύλακες του μετρό σπρώχνουν τους επιβάτες για να κλείσουν οι πόρτες . Έχουμε μετατραπεί σε γιαπωνέζους και αυτοί αντί ν' αρχίσουν να βρίζουν σαν Έλληνες προσπαθούν να κρατήσουν τους τύπους ευγενείας .

Άσκηση με μηχανές : Τώρα πια δεν είμαστε επιβάτες αλλά μηχανές , χωριζόμαστε σε ομάδες , με επιλογή δική τους , και η κάθε ομάδα επιλέγει την μηχανή που θα παρουσιάσει πχ. Τρένο , ένα μεγάλο ρολόι (δείκτες , κούκος , γρανάζια) τους αφήνουμε 5 λεπτά να το προετοιμάσουν και ύστερα αρχίζει μια ομάδα να το παρουσιάζει , όταν τελειώσουν ρωτάμε ποια μηχανή έκαναν .

Κυρίως θέμα

Θεωρώντας δεδομένο ότι όλοι έχουν παίξει έστω και μια φορά play station , σαν παιδιά έχουν ακούσει παραμύθια ή έχουν δει κινούμενα σχέδια στην τηλεόραση τους ζητάμε να σκεφτούν ποιος σουπερ ήρωας ή ήρωας παραμυθιού θα ήθελαν να είναι πχ. Σούπερμαν , μπατμαν , hulk , κοντορεβιθούλης , χιονάτη , σταχτοπούτα κτλ.

A' φάση

Ύστερα τους ζητάμε να μας τον παρουσιάσουν, αφού έχουμε χωριστεί σε 2 ομάδες , είμαστε όρθιοι αντικριστά η μια ομάδα στην άλλη και εναλλάξ ένας από κάθε ομάδα μπαίνει και μας παρουσιάζει τον ήρωα του και η άλλη ομάδα μαντεύει ποιον/α ηρωίδα παρίστανε .Καθ' όλη την διάρκεια της παρουσίασης μπορούν να χρησιμοποιούν και ήχους .

B' φάση – φάση δραματοποίησης

Βάση του προηγούμενου παιχνιδιού με τους ήρωες χωρίζονται σε ομάδες δικής τους επιλογής διαλέγουν ποιος ήρωας τους αρέσει και φτιάχνουν την ιστορία του παιχνιδιού – παραμυθιού αφού πρώτα έχουν διαλέξει σαν ομάδα ποιος θα κάνει τι πχ χιονάτη : (ποιος θα κάνει την χιονάτη , ποιοι θα είναι οι 7 νάνοι , ποιος ο πρίγκιπας , ποια η κακιά μάγισσα κτλ.

Γ' φάση

Βρισκόμαστε σχεδόν στο τέλος και θέλουμε να χαλαρώσουμε τα παιδιά όποτε τους βάζουμε να ξαπλώσουν τους δημιουργούμε την ψευδαίσθηση ότι είναι στην θάλασσα με ήχους από θάλασσα και κύματα και τους περιγράφουμε αφού εκείνοι μόνο μας ακούν και έχουν κλειστά τα μάτια ,

μια όμορφη στιγμή στην παραλία , ύστερα τους επαναφέρουμε αργά στην πραγματικότητα και τους ζητούμε να ανοίξουν τα μάτια

Αξιολόγηση

Συζητάμε με τους μαθητές πως τους φάνηκε η διαδικασία. Τι μας άρεσε περισσότερο; τι σκεφτήκαμε; τι νοιώσαμε;

Επαναξιολόγηση (Τόνια)

Τα παιδιά ήταν πολύ θετικά με αυτό που συνέβη, ίσως επειδή δεν απευθυνόμασταν όπως τις προηγούμενες φορές σε παιδιά που δεν είχαν ξανακάνει κάτι τέτοιο , αλλά σε συμφοιτητές . Υπήρχε καλή ανταπόκριση αν και κάποιοι είπαν ότι βαρέθηκαν κάποιες ασκήσεις όπως το παιχνίδι στο μετρό , και κάποιοι άλλοι ότι δεν κατάλαβαν γιατί έγινε με πιο σκοπό . Παρ' όλα αυτά βγαίνοντας έξω από την αίθουσα και μιλώντας με δυο-τρία παιδιά που έχουν παρουσιάσει ήδη , που ξέρουν και έχουν δει ότι είναι αλλιώς να κάθεται να παρακολουθείς , αλλιώς απλά να βοηθάς , αλλιώς να είναι ο έμπειρος καθηγητής που σου λέει τι να κάνεις και αλλιώς να είσαι μόνος και να πρέπει να χειριστείς τον χρόνο , τον τρόπο , να μην βαρεθεί κανείς , να υπάρχει συμμετοχή , τους άρεσε και αυτό το εκτίμησα πολύ .

Ως εμπυχώτρια απογοητεύτηκα με το γεγονός του ότι κάποιοι συμφοιτητές μου δεν συμμετείχαν , από εκεί και πέρα στην αξιολόγηση η απάντηση δόθηκε από έναν συμφοιτητή μου που είπε : κάνε την άσκηση είτε την καταλαβαίνεις είτε όχι είτε την θεωρείς βαρετή είτε όχι για κάποιο λόγο υπάρχει . Παρ' όλα αυτά δεν μου προξένησε κανένα άγχος, ίσως επειδή δεν βρισκόμουν ενώπιων παιδιών που δεν είχα ξαναδεί ποτέ μου αλλά σε ένα οικείο περιβάλλον με ανθρώπους που γνωρίζω και έτσι δεν με δυσκόλεψε καθόλου να πω τις οδηγίες , ούτος η άλλος ήμουν πεπεισμένη ότι θα γίνουν αντιληπτές από όλους . Όντας πρώτη φορά που έκανα κάτι τέτοιο μπροστά στα παιδιά ένιωσα όμορφα . Στεναχωρήθηκα με την άσκηση χαλάρωσης , και τα παιδιά ύστερα στην αξιολόγηση είχαν απόλυτο δίκιο μπορούσαμε να το έχουμε σώσει , να παραβλέψουμε την μουσική που στην αρχή δεν ακουγόταν και μετά παρακουγόταν , το είχαμε φανταστεί και αλλιώς , να' ναι τα παιδιά ξαπλωμένα κάτω αλλά δεδομένου του ότι στο πάτωμα πατανε τόσα πόδια το προτείναμε και όταν είδαμε αντιδράσεις δεν το συνεχίσαμε καν . Στην αξιολόγηση ακούστηκε από μια συμφοιτήτρια μας ότι ήταν λανθασμένος ο πρόλογος για το κυρίως μέρος με τα κινούμενα σχέδια , επειδή το συγκεκριμένο κομμάτι το παρουσίασα εγώ και επειδή δεν είχαμε αρκετό χρόνο να

κάνουμε συζήτηση εκείνη την ημέρα ήθελα απλά να τονίσω ότι δεν υπάρχει παιδί που να μην ξέρει παραμύθια , από οποιοδήποτε μέσον και αν τα έμαθε . Ακόμη υπήρξαν αντιδράσεις όσον αφορά την επιλογή των ασκήσεων , και σε αυτό η απάντηση ήταν ότι οι ασκήσεις ήταν ειδικά επιλεγμένες για τους συμφοιτητές μας αν είχαμε παιδιά στην θέση τους και άλλες λιγότερο επικίνδυνες αν θέλετε να το πούμε έτσι ασκήσεις θα επιλέγαμε και με διαφορετικό τρόπο θα δίναμε τις οδηγίες , θα κάναμε εμείς οι ίδιοι κάποια παραδείγματα κάτι που με εσάς δεν χρειαζόταν . Επιπλέον ακούστηκε ότι δεν τους άρεσε που δεν τους επιβλέπαμε ουσιαστικά σαν ομάδες να τους ρωτήσουμε πως τα πάνε , τι πάει και τι δεν πάει καλά , όσον αφορά αυτό και πάλι θα έδινα δίκιο στους συμφοιτητές μου αν αυτό το μάθημα γινόταν σε παιδιά όχι στους ίδιους. Και ακόμη ένα σχόλιο ήταν για το ταμπουρινο ότι το tempo άγχωνε μερικούς και το σχολίασαν όσον αφορά και την μουσικότητα , να επισημανθεί ότι η Άννα δεν έχει κάνει μουσικός και δεν είναι υποχρεωμένη να κρατάει ρυθμό χρησιμοποιήσαμε το ταμπουρινο μόνο και μόνο για να πάρει μια διαφορετική πιο μουσική λίγο μορφή τα παιχνίδια . Τέλος να πω ότι κρατάω την φράση του κ. Τσιάρα : αν περάσατε καλά σημαίνει πως πετύχαμε , και εγώ στην δραματοποίηση είδα τα παιδιά να το διασκεδάζουν ιδιαίτερα την ομάδα με την (ισπανική version της Χιονάτης) , όπως και η τελευταία ομάδα που μου άρεσε πολύ γιατί μας έδειξε ότι δεν μένει στα στερεότυπα παραμύθια και έφτιαξαν ένα δικό τους και έβαλαν όλους σχεδόν τους ήρωες μέσα , ήταν πολύ ευρηματικό και κάτι διαφορετικό . Κατά τα άλλα είμαι πολύ ευχαριστημένη με την συνεργασία με την Ρενάτα και την Άννα , ευχαριστήθηκα και την προετοιμασία και την παρουσίαση και περισσότερο την παρουσίαση γιατί έγινε υπό δύσκολες συνθήκες με κάποια προβλήματα υγείας που αντιμετωπίζαμε . Ελπίζω οι επόμενες διδασκαλίες να είναι ακόμα καλύτερες.

Αξιολόγηση: Άννα Κοττάκη

Η 1^η διδασκαλία της ομάδας έγινε στους συμφοιτητές μας. Αρχικά αυτό, φαινόταν πιο εύκολο από το να διδάξουμε σε δημοτικό ή γυμνάσιο. Η απειρία, η επαφή με άγνωστα παιδιά, με άγχωναν. Το μάθημά μας ήταν σχεδιασμένο για άτομα εξοικειωμένα με το θεατρικό παιχνίδι και πίστευα ότι οι οδηγίες θα ήταν ευπρόσληπτες και εφαρμόσιμες. Σφάλμα μου, γιατί κάποιες από τις ιδέες μας, δεν «βγήκαν» στην πράξη(βλέπε τρένο).πολύ σωστά οι φοιτητές ρώτησαν ποιο το νόημα της άσκησης. Προσωπικά, ήθελα να «βγει» η αίσθηση της ασφυξίας και να δω ανάλογες αντιδράσεις. Άλλο όμως τι ήθελα και άλλο πώς το εξέλαβαν οι άλλοι. Το εξειδικεύσαμε πολύ. Μια άλλη άσκηση που πάλι δεν πέτυχε,

ήταν αυτή που θα περνούσαν 2 ομάδες η μια μέσα από την άλλη χωρίς να χαλάσει η συνοχή τους. Πάλι η οδηγία δόθηκε λάθος, γιατί τα παιδιά συγκρουστήκαν επειδή κρατιόνταν μεταξύ τους. Ίσως δεν έπρεπε να έχω τόσο στο μυαλό μου την κίνηση, όσο το παιχνίδι καθαυτό.

Παρακάμπτω την κυρίως δραματοποίηση κι έρχομαι στη συζήτηση. Άλλη είπε ότι αγχώθηκε με το τουμπερλέκι, άλλη είπε ότι σαν ιδέα ήταν καλή, άλλη, ότι ο ρυθμός δεν εκτελέστηκε σωστά. Άλλη είπε ότι η άσκηση με τους ήρωες δεν ήταν προσαρμοσμένη σε παιδιά που ίσως δεν έχουν τηλεόραση (;). Όχι, δεν ήταν, άλλωστε –το ξαναλέω– το σχέδιο απευθυνόταν σε άτομα με γνώση και εμπειρία στο αντικείμενο. Άσε που ούτε κι εγώ κάτι ονόματα που έλεγαν η Τόνια με τη Ρενάτα τα ήξερα. Εκεί συνειδητοποίησα ότι είμαι προϊστορική, αλλά εντάξει, τη Χιονάτη με τους 7 νάνους την ήξερα, οπότε υπέθεσα ότι θα την ήξεραν και τα παιδάκια στο σχολείο της Κάτω Λογγούλας, όπου με χαρά θα πήγαινα να διδάξω. Κάποιοι είπαν ότι βαρέθηκαν, γιατί βρήκαν την παρουσία των εμψυχωτών υποτονική, και μια είπε ότι η δραματοποίηση ήταν βαρετή. Δεν είπαν γιατί βαρέθηκαν, ειδικά στη δραματοποίηση δεν φάνηκε κάτι τέτοιο. Αν δεν κάνω λάθος στον αριθμό, 2 άτομα δεν λάμβαναν μέρος. Το ένα το ρώτησα, το άλλο δεν γνωρίζω τι είχε. Ήταν εκείνο που σχολίασε ότι η παράσταση των εμψυχωτών στις ομάδες ήταν ανύπαρκτη. Στις μηχανές, που πλησίασα τα παιδιά, δεν ήθελαν βοήθεια, ούτε καν να μου πουν ποια μηχανή έκαναν καλά–καλά. Θεωρώ πάντως ότι τα παιδιά που και έλαβαν μέρος και ταυτόχρονα κληθήκαν να κρίνουν σαν παρατηρητές, βαραίνει περισσότερο η κρίση τους. Αποκόμισα την αίσθηση του ανικανοποίητου και μιας γκρίνιας. Αυτά θα κρατήσω και όχι τα καλά λόγια του κ.Τσιάρα.

Συμπέρασμα: Παθαίνουμε για να μαθαίνουμε. Ελπίζω στο σχολείο που θα πάμε, στη 2^η διδασκαλία μας, να πάνε καλύτερα τα πράγματα. Μια καλή ανταπόκριση των μαθητών, θα ήταν και μια διαβεβαίωση για μας ότι η δουλειά έγινε σωστά. Πάντως, οι συνάδελφοί μας δεν μας πρότειναν κάτι που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί εποικοδομητικά (περιμένω από την Ευτυχία, που είναι και μουσικός, να μου δείξει πώς χτυπούν σωστά το ρυθμό). Το μόνο που μας έδωσαν ήταν θετικά και πολλά αρνητικά σχόλια.

Κάτι ακόμα λίγο πριν τον επίλογο. Η μία με μιάμιση ώρα, που πρέπει να διαρκέσει το μάθημα, λειτουργεί για μένα περιοριστικά.

Τελειώνοντας, η συνεργασία με τα κορίτσια ήταν άψογη. Επίσης, μία ευχάριστη έκπληξη ήταν τα θετικά σχόλια του Ιάσωνα, που δεν τα περίμενα, καθότι είχα αρνηθεί να έρθει στην ομάδα.

Στάδια και φάσεις ανάπτυξης της διδασκαλίας της Θεατρικής Αγωγής

Εμπνοητές: Τσιπλακίδη Φλώρα, Χαραλάμπους Χαρά, Γιαννοπούλου Άννα,
Τσεκούρα Χριστίνα
Σχολείο: 2^ο Γυμνάσιου Ναυπλίου, Α' Τάξη
Ημερομηνία Διδασκαλίας: 23/4/2010

Πρόγραμμα Διδασκαλίας

Σκοπός της συγκεκριμένης διδασκαλίας ήταν να έρθουν τα παιδιά σε μια πρώτη επαφή με το θεατρικό παιχνίδι. Ας μην ξεχνάμε πως επρόκειτο για μαθητές που δεν έχουν επαφή με το συγκριμένο μάθημα.

Σύνοψη Ασκήσεων

- 1) Κουτί με ονόματα
- 2) Περπατήματα
- 3) Ναι/Όχι
- 4) Φρουτοσαλάτα
- 5) Μοντάζ
- 6) Χα

Σχόλια

Το πρόγραμμα βγήκε με αρκετή ακρίβεια ως προς τις ασκήσεις που επιλέχθηκαν καθώς πραγματοποιήθηκαν όλες.

Ξεκινήσαμε κάνοντας έναν κύκλο. Η πρώτη άσκηση αποσκοπούσε στη γνωριμία με τους μαθητές. Χωρίστηκε σε δύο μέρη: αρχικά γρήγορα ο καθένας είπε το όνομά του. Στο δεύτερο μέρος ακολούθησε το Κουτί με τα ονόματα. Κάθε παιδί φτιάχνοντας ένα φανταστικό κουτί έβαζε μέσα το όνομά του φωνάζοντάς το ταυτόχρονα. Παρόλο που τα περισσότερα παιδιά δεν είχαν προηγούμενη επαφή με το θέατρο θεωρώ πως ανταποκρίθηκαν ικανοποιητικά σε πολύ μεγάλο βαθμό. Όλοι, νομίζω, γνωρίζουμε πόσο δύσκολη είναι η έκθεση και η έκφραση μπροστά σε κοινό κυρίως την πρώτη φορά.

Ακολούθησαν τα Περπατήματα στο χώρο. Τα παιδιά περπατούσαν στο χώρο ακολουθώντας δικές μας οδηγίες. Η φασαρία αρκετή. Από ότι φάνηκε εκ τω υστέρων τα παιδιά δεν ικανοποιήθηκαν ιδιαίτερα με τη συγκεκριμένη άσκηση.

Συνέχεια είχε η Φρουτοσαλάτα. Καθίσαμε με τις καρέκλες σε κύκλο. Κάποιος έπρεπε να αναφέρει μια λεπτομέρεια με σκοπό να σηκώσει όσο το δυνατό περισσότερα άτομα από τις καρέκλες. Όποιος σηκωνόταν δεν μπορούσε να καθίσει σε καμιά από τις διπλανές καρέκλες του. Έτσι πάντα κάποιος μένει όρθιος. Αυτός αναλαμβάνει να δώσει το επόμενο στοιχείο για να συνεχιστεί έτσι το παιχνίδι.

Και τελειώσαμε με το Μοντάζ. Χωρίσαμε τα παιδιά σε ομάδες. Τους μοιράσαμε μια φωτογραφία. Στην άσκηση υπήρχαν δύο στάδια. Αρχικά έπρεπε να μελετήσουν την εικόνα και να δημιουργήσουν μια παγωμένη εικόνα. Ταυτόχρονα έπρεπε να επινοήσουν και έναν καινούριο, εμβόλιμο ρόλο. Στη συνέχεια έπρεπε να ξεπαγώσουν και να δημιουργήσουν ένα δρώμενο που θα είχε ως αφετηρία την εικόνα που μελέτησαν. Πήγε καλά. Τα παιδιά σε πολύ λίγο χρόνο και με ελάχιστη ή ανύπαρκτη

εμπειρία κατόρθωσαν να αποδώσουν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την ιστορία τους. Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως επρόκειτο για αυτοσχεδιασμό.
Τελειώσαμε με το Χα. Μαζευτήκαμε όλοι μαζί και βγάλαμε μια δυνατή κραυγή.

Αξιολόγηση

Τσιπλακίδη Φλώρα

Αναρωτιέμαι αν κάποια από τα παιδιά που συμμετείχαν στη διδακτική, αναρωτήθηκαν αργότερα, όταν έμειναν μόνο τους, τι ήταν και γιατί έγινε αυτό το "μάθημα". Αν αναρωτήθηκαν, για οποιαδήποτε από τις στιγμές που προσπαθήσαμε να τους προσφέρουμε μέσα από τις ασκήσεις- παιχνίδια και την εικόνα που τους ζητήσαμε να επεξεργαστούν, να της δώσουν τη δική τους ερμηνεία, το δικό τους νόημα και πνοή.

Αν η απάντηση είναι Ναι και έστω και ένα παιδί αναρωτήθηκε, τότε για μένα η προσπάθεια μας είχε θετικό αποτέλεσμα.

Το πρόγραμμα που είχαμε σχεδιάσει δεν κύλισε κατά ακρίβεια, κάτι που είναι θεμιτό όμως, αφού είχαμε να επικοινωνήσουμε με ένα σύνολο που αποτελούνταν από μοναδικές, αυτόνομες, διαφορετικές ιδιοσυγκρασίες που πάλλονταν από ζωή.

Και στο σημείο αυτό πιστεύω πως βρίσκεται και το κλειδί της προσωπικής μου πορείας προς την θετική μου εξέλιξη ως εμπυχώτρια. Ότι, δηλαδή, πρέπει να εξελίσσω συνεχώς τον εαυτό μου, βαδίζοντας το εσωτερικό μου μονοπάτι και ανακαλύπτοντας νέους δίαυλους επικοινωνίας, που θα προσαρμόζω ανάλογα με την ομάδα που θα συνδιαλέγομαι .

Έχοντας αγάπη και πίστη σε αυτό που προσπαθώ και με αρωγούς την εμπειρία που ο χρόνος θα μου προσφέρει, αλλά και την ενέργεια που αποκομίζω έπειτα από κάθε μου επαφή με μια ομάδα, είτε αυτή έχει θετικά στοιχεία είτε λιγότερα θετικά, ευελπιστώ στην θετική μου εξέλιξη και πορεία μέσα σε αυτό το μαγικό ταξίδι.

Τσεκούρα Χριστίνα

Αναλογιζόμενη την πορεία του μαθήματος θεωρώ πως δεν τα πήγα καλά. Πρόκειται για ένα αντικείμενο που το γνωρίζω πολύ επιφανειακά. Αυτό κατά συνέπεια δημιουργεί ανασφάλεια. Αισθάνομαι «έξω από τα νερά μου». Δεν είμαι ικανοποιημένη με το εαυτό μου. Παρόλο που ασχολούμαι με τη διδασκαλία θεωρώ πως δεν μπόρεσα να ανταποκριθώ στις απαιτήσεις του συγκεκριμένου μαθήματος. Χρειάζεται μεγάλη προετοιμασία πριν μπεις στη διαδικασία να κάνεις κάτι τέτοιο. Επιπλέον, επειδή έχω ξανακάνει διδασκαλία υπό παρακολούθηση, αυτό είναι κάτι που μου προκαλεί νευρική κατάσταση και με κάνει να αισθάνομαι άβολα. Αποτέλεσμα αυτού είναι να μην είμαι ο εαυτός μου κατά τη διάρκεια της διδασκαλίας.

Ως ομάδα, όμως, πιστεύω πως τα πήγαμε καλά. Άλλωστε η διδασκαλία και η διαχείριση *ανθρωπίνων ψυχών* είναι μια εξαιρετικά δύσκολη διαδικασία που θέλει συνεχή αυτοκριτική αλλά και αυτογνωσία.

ANNA GIANNOΠΟΛΟΥ:

Η επαφή μου με τα παιδιά του γυμνασίου ήταν η πρώτη και ήταν μία πολύ καλή εμπειρία. Κατάλαβα ότι η ισορροπία ανάμεσα στους ενθουσιώδεις και τους συμμετέχοντες είναι πολύ λεπτή όταν αυτοί είναι έφηβοι. Πιστεύω πως το σχέδιο διδασκαλίας που ετοιμάσαμε με την ομάδα λειτούργησε. Παρατήρησα ότι κάποιες ασκήσεις ήταν αρκετά ήρεμες για το συγκεκριμένο τμήμα και την ώρα της εξέλιξης προσπαθούσα να παρακινήσω τα παιδιά για να τους τραβήξω το ενδιαφέρον, όπως έκανα και καθ' όλη την διάρκεια με τα παιδιά που ήταν πιο διστακτικά. Ήμουν σε εγρήγορση και προσπαθούσα να καταλάβω που υπάρχουν κενά για να μπορέσω να τα καλύψω πλησιάζοντάς τους και μιλώντας τους για να τους πείσω να συμμετέχουν. Τελικά, καταφέραμε να συμμετέχουν όλα τα παιδιά, κάτι που με χαροποίησε! Κάποιες στιγμές αναγκάστηκα να υψώσω την φωνή μου για να επιβληθώ καθώς δεν ήξερα με ποιον άλλον τρόπο θα μπορούσα να τους κάνω να με ακούσουν κι αυτό πιστεύω πως ήταν λάθος. Στις ασκήσεις που τους κάναμε έμεινα αρκετά ευχαριστημένη αν και εκείνη την ώρα αισθανόμουν ότι κάτι δεν λειτουργεί σωστά, λόγω της βαβούρας που υπήρχε. Τελικά, μετά από σκέψη κατέληξα στο ότι λειτούργησαν όλα σωστά απλά εκείνη την στιγμή άκουγα φασαρία και νόμιζα ότι όλο αυτό τους είναι βαρετό. Στο τέλος της ώρας που συζητήσαμε με τα παιδιά κατάλαβα ότι τους άρεσε. Αν τα γνωρίζαμε από πριν θα μπορούσαμε να διαμορφώσουμε ένα πρόγραμμα πιο ειδικό και δεν θα υπήρχε καθόλου φασαρία! Στο δρώμενο που κάναμε, στην ομάδα που είχα αναλάβει επέβαλα να μην χρησιμοποιήσουν λόγο, αλλά είδα πως σ' αυτήν την ηλικία όταν το μάθημα γίνεται για πρώτη και μοναδική φορά αυτό δεν λειτουργεί. Γενικά, το δρώμενο ήταν κάτι που λειτούργησε και τα παιδιά με πολύ φαντασία το εξέλιξαν. Δυσκολεύτηκα να κάνω ερωτήσεις μετά την παρουσίαση κάθε ομάδας γιατί ένιωθα ότι δεν μπορούσα να τους επιβληθώ και μιλούσαν συνέχεια. Παρ' όλα αυτά προσπάθησα να το κάνω καθώς καταλάβαινα ότι είχα αφήσει αρκετό βάρος στην Φλώρα. Ήταν μία εμπειρία εντελώς διαφορετική από αυτήν που ζω στο δημοτικό αλλά τα μαθήματα στο δημοτικό με βοήθησαν να εξασκήσω τις αντιδράσεις μου και να είμαι συνέχεια σε εγρήγορση. Τέλος, το πρόγραμμα που βγάλαμε και ο τρόπος που το παρουσιάσαμε πιστεύω ότι μας βοήθησε να μην κάνουμε λάθη που δεν θα αποφεύγαμε αν δεν είχαμε έστω κι αυτήν την μικρή εμπειρία στην διαμόρφωση διδακτικής. Η συνεννόηση με την ομάδα ήταν πάρα πολύ καλή και το κλίμα ευχάριστο, κάτι που πιστεύω ότι παίζει βασικό ρόλο για την επιτυχία ενός τέτοιου ξεχωριστού μαθήματος!

ΧΑΡΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ:

Οι στόχοι που είχα όταν ήρθα στο τμήμα θεατρικών σπουδών, ήταν να μάθω κατ' αρχή την ιστορία του θεάτρου, στην συνέχεια να μάθω κάποια πράγματα για την υποκριτική και τέλος να ζήσω την εμπειρία της διδακτικής του θεάτρου στα σχολεία. Το τελευταίο ήταν αυτό που με φόβιζε περισσότερο από τα άλλα. Χαίρομαι που μέσα από το μάθημα της θεατρικής εκπαίδευσης μου δόθηκε η ευκαιρία να έρθω σε επαφή με τα παιδιά και το θεατρικό παιχνίδι. Στην ομάδα που είχαμε δημιουργήσει υπήρχε συνεργασία και επικοινωνία και γι' αυτό πιστεύω πως όλα πήγαν καλά. Τα παιδιά του γυμνασίου ήταν και αυτά συνεργάσιμα και αυτό έκανε το έργο μας πιο εύκολο.

Όσων αφορά την δική μου επαφή με τα παιδιά, πρέπει να ομολογήσω, ότι ακόμα τουλάχιστον δεν νιώθω πως μπορώ να διδάξω στα παιδιά, να επικοινωνήσω μαζί τους σαν την δασκάλα με τους μαθητές της. Πιο πολύ νιώθω πως παίζω κι εγώ μαζί τους παρά ότι τους μαθαίνω κάτι. Δυσκολεύομαι να επιβάλλω κάποια πράγματα στα παιδιά και δεν έχω βρει τον τρόπο να τα αντιμετωπίσω. Σκέφτομαι συνέχεια πως όταν μιλάω στα παιδιά πρέπει να είμαι προσεκτική σε ότι λέω και πως το λέω και για

να μην κάνω κάτι που θα έχει κακή επιρροή στα παιδιά δεν μιλάω καθόλου. Αυτό θέλω να το αποφύγω όμως γιατί μου αρέσει να διδάσκω σε παιδιά. Θέλω να πιστεύω όμως πως η συνεχής επαφή με τα παιδιά θα με βοηθήσει να λύσω τους προβληματισμούς μου.

Τα παιδιά του γυμνασίου δέχτηκαν με ευχαρίστηση αυτό που κάναμε και αυτό χαροποίησε κι 'εμένα. Το μαγικό κουτί με τα ονόματα, η πρώτη μας άσκηση, έδωσε στα παιδιά την ευκαιρία να δουλέψουν την φαντασία τους και αυτό φάνηκε. Αλλά και στην τελευταία άσκηση με το δρώμενο φάνηκε επίσης ότι το διασκεδάζαν.

Η συζήτηση στο τέλος με τα παιδιά με έκανε να καταλάβω πως η θεατρική αγωγή είναι κάτι που τους αρέσει και ότι κάνουν το κάνουν γιατί το θέλουν πραγματικά και δεν το κάνουν μόνο και μόνο γιατί το είπε ο δάσκαλος, τουλάχιστον τα περισσότερα παιδιά. Αυτό δίνει δύναμη και σε μας να συνεχίσουμε και να ασχοληθούμε πιο πολύ με τα παιδιά και το θεατρικό παιχνίδι. Ελπίζω η θεατρική αγωγή να μπει για τα καλά στα σχολεία για να βοηθήσει όχι μόνο τα παιδιά αλλά και την εκπαίδευση.

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟ ΠΛΑΝΟ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

ΟΜΑΔΑ ΒΙΚΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ, ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ, ΕΥΤΥΧΙΑ ΜΟΣΧΟΥ,
ΣΤΕΛΛΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗ.

Σχολείο: 1^ο Δ. Σχ. Ναυπλίου (Δ' τάξη)

ΓΕΝΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Το παιδί να αποκτήσει μια άλλη σχέση με το σώμα του να γνωρίσει την χαλάρωση την συγκέντρωση, τον όγκο και τις λειτουργίες του σώματος του. Το παιδί να συνειδητοποιήσει την ύπαρξη του μέσα στον χώρο, να εξασκήσει την αίσθηση του προσανατολισμού και να κατακτήσει το χώρο που το περιβάλλει. Ακόμα να μάθει να εκφράζεται μέσα από το σώμα του αλλά και να συνδυάζει ρυθμό και κίνηση. Επίσης του παιδί να μάθει να συνεργάζεται αλλά και να αποδέχεται όρια και περιορισμούς. Με την αλλαγή τον ρόλων μπαίνει στην θέση του αλλού και αποκτά γνώση πως είναι και οι δυο ρόλοι.

ΑΣΚΗΣΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑΣ

Περπατάμε διάσπαρτα στον χώρο και μόλις χτυπήσουμε ένα παλαμάκι σταματάνε και πιάνονται σε ζευγάρια με αυτόν που είναι δίπλα τους. Όλα τα ζευγάρια κάθονται σε κύκλο οκλαδόν. Κάθε ζευγάρι μπαίνει στον κύκλο και κάθε παιδί λέει το όνομα του τι του αρέσει να κάνει στον ελεύθερο χρόνο του και ποιο είναι το αγαπημένο του χρώμα. Η άσκηση συνεχίζεται μέχρι να μπουν όλα τα ζευγάρια στον κύκλο.

ΣΤΟΧΟΣ: να γνωριστούν τα παιδιά μεταξύ τους και να γνωρίσουν και να εμπιστευτούν τους εμπυχωτές .

ΑΣΚΗΣΗ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ – ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

1 ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ(χωρίς στόχο): Ο Εμπυχωτής ενθαρρύνει τα μέλη της ομάδας να περπατούν χάλαρα στο χώρο αλλάζοντας συνεχώς κατευθύνσεις. Δεν σχηματίζουν κύκλο, δεν ακουμπούν κανέναν. Δεν μιλούν. Αλλά ζουν τρόπο βαδίσματος μεγάλα βήματα, κουτσά βήματα, βήματα προς τα πίσω, βήματα σε λάσπη, σε νερό, παράξενα βαδίσματα. Ενώ εξακολουθούν να βαδίζουν κάποιος προτείνει ένα παράξενο βάδισμα και οι υπόλοιποι το υιοθετούν για λίγο. Με το στοπ του εμπυχωτή όλοι παγώνουν και με το πάμε ξεκινούν πάλι. Μετά, με τις οδηγίες του εμπυχωτή συνεχίζουν τα περπατήματα με οδηγό ένα μέλος του σώματος δηλαδή σαν να τους τραβά κάποιος από το χέρι ,από την μύτη, από το πόδι.

ΣΤΟΧΟΣ: Άσκηση για την αντίληψη του χώρου. Αλλά και για διερεύνηση των μελών του σώματος χρησιμοποιώντας κάποιο μέλος ως κυρίαρχο κάθε φορά σε σχέση με το υπόλοιπο σώμα.

2 ΓΚΟΥΦΥ

Τα παιδιά διασκορπισμένα στον χώρο με κλειστά μάτια. Ο εμπυχωτής διαλέγει ένα παιδί μόλις το ακουμπήσει αυτομάτως γίνεται γκουφυ και δεν μπορεί να μιλά. Τα παιδιά με το πάμε του εμπυχωτή ξεκινούν την αναζήτηση του γκούφου με κλειστά μάτια ακουμπώντας οποίον βρεθεί μπροστά του και ρωτώντας τον αν είναι ο γκουφυ. Αν αυτός αποκριθεί γκουφυ συνεχίζουν την αναζήτηση. Όταν κάποιο από τα παιδιά πιάσει τον γκουφυ γίνεται και εκείνο γκουφυ τον πιάνει και συνεχίζουν μαζί. Το παιχνίδι τελειώνει όταν όλα τα παιδιά σχηματίσουν τρενάκι.

ΣΤΟΧΟΣ : Η διασκέδαση των παιδιών και η ανάπτυξη εμπιστοσύνης ανάμεσα τους .

3 ΦΡΟΥΤΟΣΑΛΑΤΑ

Όλοι καθιστοί κυκλικά όρθιος ο εμπυχωτής που ονομάζει το κάθε παιδί μήλο ή αχλάδι ή μπανάνα. Μια καρέκλα λιγότερη. Ο εμπυχωτής λέει πχ<< όλα τα αχλάδια να σηκωθούν και να αλλάξουν θέσεις>>. ένας κάθε φορά θα μένει όρθιος και θα δίνει την επόμενη εντολή. Στην εντολή <<φρουτοσαλάτα>> σηκώνονται όλοι και θα αλλάζουν θέσεις.

ΣΤΟΧΟΣ: Να εισάγουμε την ομάδα στην έννοια του κοινού.

4 ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΩ ΟΤΑΝ ΜΕΓΑΛΩΣΩ(ΠΑΝΤΟΜΙΜΑ)

Χωρίζονται σε δύο ομάδες Α και Β η κάθε ομάδα μαζί με τους εμπυχωτές συζητήσουν ανοιχτά τι θέλουν να γίνουν όταν μεγαλώσουν. Το επόμενο στάδιο είναι κάθε παιδί να σηκώνεται από την ομάδα(Α και Β εναλλάξ) και προσπαθεί να παρουσιάσει με παντομίμα στην άλλη ομάδα το επάγγελμα που έχει στο μυαλό , και η ομάδα πρέπει να μαντέψει. Το παιχνίδι ολοκληρώνετε αφού παρουσιάσουν όλα τα παιδιά.

ΣΤΟΧΟΣ: Να μάθουν να εκφράζονται μέσω του σώματος τους και να εξασκήσουν την παρατηρητικότητα και την θεατρικότητα τους .

5 Ο ΓΛΥΠΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ

Μπαίνουν σε ζευγάρια ο ένας είναι ο γλύπτης και ο άλλος το άγαλμα. Ο γλύπτης προσαρμόζει το σώμα του αγάλματος όπως ο ίδιος επιθυμεί. Όταν είναι ικανοποιημένος με το αποτέλεσμα περιμένει ώσπου ο εμπυχωτής με ένα παλαμάκι να ξεπαγώσει το άγαλμα και έτσι μετά αλλάζουν ρόλους.

ΣΤΟΧΟΣ: Η πειθαρχία. Μαθαίνουν να υπακούουν σε οδηγίες συγκεκριμένες και να εμπιστεύονται το ζευγάρι τους. Ακόμα με αυτή την άσκηση τους δίνεται η ευκαιρία και ενεργοποιηθεί η φαντασία τους αλλά και να καταλάβουν την δύναμη της ακίνητης εικόνας .

ΤΕΛΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ ΑΠΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Συζήτηση με τα παιδιά και χαιρετισμός

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Το αυτοσχέδιο θέατρο στο σχολείο . Άλκηστης
- Η δραματική τέχνη στην εκπαίδευση Άλκηστης
- Το πορτοκάλι με την περόνη.
- παιχνίδια ασκήσεις γνωριμίας και επικοινωνίας
- . Νίκος γκόβας

Ονοματεπώνυμα φοιτητριών στην υποδειγματική διδασκαλία στο 4^ο Νηπιαγωγείο Ναυπλίου είναι: Έλσα Κυπραίου, Άννα-Τερέζα Ζίττη, Ευγενία Στεφάνου και Ιωάννα Γρηγορίου.

Οι δραστηριότητές μας ξεκινούν με το ζέσταμα: Η πρώτη δραστηριότητα ονομάζεται «πες μου το όνομά σου», όπου το ένα παιδί κυλάει τη μπάλα στο άλλο, λέγοντας το όνομα του παιδιού στην φορά που κατευθύνεται η μπάλα. Το παιδί που έχει πάρει τη μπάλα στα χέρια του, λέει το όνομά του και το χρώμα που του αρέσει.
Στόχος: Να γνωριστούν τα παιδιά μεταξύ τους και με τον εμψυχωτή τους, καθώς επίσης και να αποκτήσουν εμπιστοσύνη το ένα με το άλλο.

Η επόμενη δραστηριότητα ονομάζεται «σαπουνόφουσκες». Στο παιχνίδι αυτό πρέπει να φανταστούν τα παιδιά πως είναι μέσα σε μια σαπουνόφουσκα σε σταθερό σημείο και στην συνέχεια φαντάζονται πως ανοίγει το παράθυρο του δωματίου που βρίσκονται και η σαπουνόφουσκα αρχίζει να κινείται στον αέρα από τα μέλη του σώματός τους μέσα στην κινησιόσφαιρα τους. Έπειτα, αυτή η σαπουνόφουσκα

σκάει και βρίσκονται στο πάτωμα. **Στόχος:** Να γνωρίσουν τα μέλη του σώματός τους και να εξερευνήσουν το χώρο μέσω του σώματός τους.

Στο κυρίως μέρος είναι η δραστηριότητα που ονομάζεται «ο κύκλος του νερού». Αρχικά, συζητάμε και εξηγούμε τον κύκλο του νερού. Κατόπιν, τα παιδιά σηκώνονται με αργές κινήσεις προς τα επάνω, αγκαλιάζονται 2-3 παιδιά μαζί παριστάνοντας τα συννεφάκια. **Στόχος:** Διδακτική άσκηση για να μάθουν τον κύκλο του νερού και βιωματική άσκηση, γιατί το δραματοποιούν με το σώμα τους.

Ακολουθεί η άσκηση «Παράδεισος- Κόλαση». Αναλύουμε τον μύθο δίπολο Παράδεισος- Κόλαση και μετά τους βάζουμε στην συνθήκη ότι όλοι είναι άγγελοι και αργότερα ότι όλοι είναι διάβολοι. Στην συνέχεια, βάζουμε τους αγγέλους στην κόλαση και τους διαβόλους στον παράδεισο. Στο τέλος βάζουμε και τους αγγέλους και τους διαβόλους να ζήσουν στον ίδιο κόσμο.

Στόχος: Συζήτηση για συναισθήματα που πηγάζουν και να μπορέσει το παιδί να υποδυθεί τους ρόλους των πλασμάτων αυτών.

Η επόμενη δραστηριότητα ονομάζεται «4 εποχές». Χωρίζονται τα παιδιά σε τέσσερις ομάδες. Κάθε ομάδα διαλέγει μια εποχή που τους αρέσει. Αφού πουν τι κάνουν την κάθε εποχή, μετά κάνουν ένα μικρό σκετσάκι σχετικό με αυτά που είπαν και την εποχή που διάλεξαν.

Στόχος: Να λειτουργήσει η φαντασία τους και να μάθουν τις εποχές μέσα από την δραματοποίηση.

Η προτελευταία δραστηριότητα λέγεται «να σηκωθεί σε όποιον αρέσει.....» Το παιχνίδι αυτό γίνεται με ήρωες του Ντίσνευ και ένα-ένα παιδί με την σειρά λέει την φράση: να σηκωθεί όποιου του αρέσει ο Γουίνι και έτσι σε όποιον αρέσει αυτός ο ήρωας, σηκώνεται και αλλάζει θέση, όμως δεν μπορεί να κάτσει στην διπλανή θέση από αυτή που καθόταν.

Στόχος: Η παρατηρητικότητα, τα αντανακλαστικά, η εξάσκηση της μνήμης και η ενεργοποίηση του σώματος.

Ως αποθεραπεία έχουμε την δραστηριότητα «ας ταξιδέψουμε». Τα παιδιά ξαπλώνουν κάτω στο πάτωμα, κλείνουν τα μάτια τους και με την μουσική υπόκρουση και τις κατευθυντήριες γραμμές του εμψυχωτή ταξιδεύουν όπου εκείνα θέλουν με την βοήθεια της φαντασίας τους. Όταν ξυπνήσουν το καθένα λέει που ταξίδεψε νοερώς.

Στόχος: Χαλάρωση και η ενεργοποίηση της φαντασίας τους.

Διδακτική του Θεάτρου στην εκπαίδευση Στάδια και φάσεις ανάπτυξης της διδασκαλίας της Θεατρικής Αγωγής

Σχέδιο διδασκαλίας των: Γιάννη Γιαπλέ, Στράτο Κουρλή, Χριστίνα Μπουναρέλη, Ιάσωνα Κωνσταντινίδη.

Ημερομηνία: 14/05/2010

Υποδειγματικό μάθημα θεατρικής αγωγής για παιδιά 10-12 χρονών
Εφαρμογή του μαθήματος σε φοιτητές που παρακολουθούν το μάθημα
«Η Διδακτική του Θεάτρου στην Εκπαίδευση» στο τμήματα Θεατρικών Σπουδών της
Σχολής Καλών Τεχνών του πανεπιστημίου Πελοποννήσου.
Υπεύθυνος καθηγητής: κος Αστέριος Τσιάρας

Θέμα μαθήματος: Η φωτιά στο δάσος

Διδακτική Στόχοι: Ευαισθητοποίηση μαθητών σε περιβαλλοντολογικά και κοινωνικά θέματα, ανάπτυξη ομαδικότητας, εξοικείωση με ρυθμικά, κινητικά και θεατρικά στοιχεία.

1^ο μέρος: Ζέσταμα

1^ο Παιχνίδι: Κύκλος – Ονόματα

Σκοπός: εξοικείωση ομάδας, ζέσταμα κινητικό, φωνητικό

A. Βρισκόμαστε σε κύκλο και ο καθένας με τη σειρά λέει το όνομα του και κάνει, αυθόρμητα, μια χειρονομία. Προτρέπουμε να διατηρήσουμε σταθερό ρυθμό και να μη καθυστερούμε για να βρούμε την χειρονομία, κάνουμε ότι μας έρθει εκείνη τη στιγμή.

Για να καλυτερεύσουμε το ρυθμό το ξανακάνουμε.

B. Θα πούμε ξανά το όνομα μας αλλά αυτή τη φορά αντί για χειρονομία θα κάνουμε μια «ποδονομία» (κίνηση με τα πόδια). Προσπαθούμε να έχουμε σταθερό ρυθμό και προτρέπουμε να κάνουν αυθόρμητα την κίνηση.

Γ. Αυτή τη φορά ο εμπνευστής θα πει το όνομα του και θα κάνει την «ποδονομία» του και στη συνέχεια όλοι μαζί θα πούνε το όνομα του και θα κάνουν την «ποδονομία» του. Στη συνέχεια κάνουν το ίδιο για τον διπλανό του και συνεχίζουν μέχρι να πούνε όλων το όνομα και να έχουν κάνει την κίνηση.

2^ο Παιχνίδι: Η πρόταση με τα φυτά

Στόχοι: Προετοιμασία για το θέμα, ανάπτυξη εγρήγορσης

Καθόμαστε κυκλικά σε καρέκλες και ένας βρίσκεται μέσα στον κύκλο και λέει την πρόταση: «ο ήλιος λάμπει για... (αναφέρει το αγαπημένο του φυτό) πχ ο ήλιος λάμπει για τις τριανταφυλλιές».

Σε όποιον αρέσουν τα τριαντάφυλλα σηκώνεται και πηγαίνει αμέσως δίπλα του. Στη συνέχεια, ανάλογα με τις καρέκλες που θα είναι κενές, οι όρθιοι θα πρέπει να ξανακάτσουν γρήγορα αλλά σε μια διαφορετική καρέκλα από αυτή που καθόντουσαν. Κάποιος θα μείνει όρθιος και θα πει την πρόταση Ο ήλιος λάμπει για... (το αγαπημένο του φυτό). Σε όσους αρέσει το φυτό που θα ακουστεί σηκώνονται και ακολουθούν την ίδια διαδικασία. Το επαναλαμβάνουμε μερικές φορές

3^ο Παιχνίδι: Περπατώ με τη μουσική

Στόχοι: εξοικείωση με την σωματική επαφή, με τον ρυθμό, εισαγωγή στην δραματοποίηση.

A. Όλα τα άτομα της ομάδας είναι όρθια και μόλις ακούσουν μουσική περπατάνε στο χώρο σε ακανόνιστες πορείες, χωρίς να ακολουθεί κανείς κανέναν και αλλάζουν κατεύθυνση όταν η πορεία τους συμπίπτει με την πορεία του διπλανού τους.

Όταν σταματήσει η μουσική σταματάνε όλοι ακαριαία. Τότε ο εμπυχωτής λέει ένα σημείο του σώματος και όλοι θα πρέπει, πολύ γρήγορα, να ακουμπήσουν αυτό το σημείο με το ίδιο σημείο του διπλανού τους. Μόλις ακούσουν πάλι μουσική διαλύουν τις επαφές και ο καθένας περπατά στο χώρο όπως πριν. Ο εμπυχωτής ξανασταματά τη μουσική και ξαναλέει άλλο σημείο του σώματος. επαναλαμβάνεται για δυο τρεις φορές.

B. Κάνουμε ακριβώς το ίδιο αλλά αυτή τη φορά όταν θα ακουμπήσουν το ένα σημείο με το άλλο θα πρέπει το σώματος τους να είναι όσο περισσότερο μικρό γίνεται (προς το πάτωμα), σαν σπόρος. Τότε, διατηρώντας την επαφή θα πρέπει σιγά σιγά να «φυτρώσουν» (να ανέβουν σταδιακά προς τα πάνω, να ξεδιπλώσουν το σώμα τους). Μπαίνει πάλι η μουσική και το επαναλαμβάνουμε δυο τρεις φορές.

2^ο μέρος: Δραματική δραστηριότητα

A. φάση της δράσης

Ο εμπυχωτής ζητά από την ομάδα να χωριστεί σε υποομάδες και να δημιουργήσουν ένα δάσος από δέντρα και άλλα φυτά. Κάθε υποομάδα μπορεί να δημιουργήσει με τα σώματα των μελών της ένα δέντρο ή μια σειρά από δέντρα ή φυτά.

Ο εμπυχωτής έχει διαλέξει από πριν τέσσερα μέλη από την ομάδα τα οποία δεν συμμετέχουν στον σχηματισμό του δάσους.

Αφού δημιουργηθεί το δάσος ο εμπυχωτής περιγράφει την εξέλιξη της δράσης καθοδηγώντας την ομάδα σε παγωμένες και ζωντανές εικόνες. Η κινήσεις της ομάδας είναι στατικές.

Ο εμπυχωτής αναπτύσσει την περιγραφή του για το πώς περνάνε οι εποχές και τα χρόνια και το δάσος αναπτύσσεται το πώς αισθάνονται τα φυτά που χαίρονται το φως του ήλιου, που γεύονται το νερό της βροχής το πόσο περήφανα είναι τα δέντρα που δίνουν προστασία στα ζώα που δημιουργούν φωλιές ανάμεσα τους και στα κλαδιά τους. Γενικά περιγράφει την συναισθηματική ευφορία των φυτών και το πώς αυτά δείχνουν τη χαρά τους με μικρές κινήσεις καθώς το αεράκι περνά από τα κλαδιά τους. Στη συνέχεια ο εμπυχωτής αλλάζει ύφος και περιγράφει την παρουσία δυο ανθρώπων που καθώς περπατάνε μέσα στο δάσος βάζουν φωτιά. Ο εμπυχωτής εστιάζεται στο γεγονός ότι τα δέντρα δεν μπορούν να μετακινηθούν και απλώς καίγονται.

Περιγράφει την συρρίκνωση τους και τελικά το θάνατο τους. Ζητά από το δάσος να δείξει με παγωμένη εικόνα πως είναι ένα καμένο δάσος. Η περιγραφή του εστιάζεται στο συναισθηματικό πεδίο.

Αλλάζει πάλι ύφος και εντάσσει στη δράση δυο αστυνομικούς που συλλαμβάνουν τους εμπρηστές.

B. φάση της δράσης

Ο εμπυχωτής χωρίζει την ομάδα σε δυο υποομάδες. Οι δράστες κάθονται σε καρέκλες στο κέντρο και ξεκινά ένα δικαστήριο. Η μια υποομάδα είναι δικαστές από το φυτικό βασίλειο και η άλλοι ανθρώπινοι δικαστές.

Ο εμπυχωτής λαμβάνει μέρος στη δράση έχοντας βασικό ρόλο στην εξέλιξη του δικαστηρίου. Προτρέπει περισσότερο να μάθουμε τα κίνητρα και τα αισθήματα των δραστών, τις απόψεις και τα συναισθήματα των ανθρώπων (από τους ανθρώπινους δικαστές) και των φυτών από τα φυτά δικαστές. Φροντίζει να αποτρέψει πιθανή βίαιη ή εκδικητική απόφαση του δικαστηρίου.

3^ο μέρος: Αξιολόγηση

Ο εμπυχωτής ζητά από τους συμμετέχοντες να πουν τη γνώμη τους και πως ένιωσαν. Κλείνει το μάθημα τοποθετώντας μια μικρή γλάστρα με ένα φυτό και ζητά, από το καθένα, να πει ένα μήνυμα- ευχή από τους ανθρώπους στο μικρό εκπρόσωπο του φυτικού βασιλείου.

Αξιολόγηση μετά το μάθημα

Αν και οι εντυπώσεις των συμμετεχόντων ήταν θετικές ως προς τη δομή, τη συνοχή και το περιεχόμενο του μαθήματος, θα ήταν εποικοδομητικό να κάνουμε μερικές επισημάνσεις.

Το μάθημα αναφέρετε σε παιδιά 10-12 χρονών. Στη συγκεκριμένη περίπτωση που εφαρμόστηκε σε ενήλικες οι ρυθμοί του ήταν γρηγορότερη. Είναι σημαντικό να το λάβουμε υπόψη και σε περίπτωση που το εφαρμόσουμε σε παιδιά το κάθε παιχνίδι να έχει μεγαλύτερη διάρκεια.

Στη περίπτωση που οι συμμετέχοντες ήταν παιδιά, η διαδικασία του μαθήματος θα μπορούσε να ήταν περισσότερο δραματουργική. Ο εισηγητής θα μπορούσε να διαμορφώνει δραματουργικές ατμόσφαιρες μέσα από τις οποίες οι μαθητές θα μπορούσαν να ταυτιστούν καλύτερα με τον ρόλο τους και τη δράση.

Στο μάθημα εφαρμόστηκαν τεχνικές θεατρικών συμβάσεων όπως αυτή της παγωμένης – ζωντανής εικόνας (Α φάση της δράσης) και η τεχνική της ανακριτικής καρέκλας (Β φάση – δικαστήριο). Θα μπορούσαν να εφαρμοστούν περισσότερες για την καλύτερη δραματοποίηση της δράσης, (πχ μανδύας του σοφού στους δικαστές)

ΣΧΕΔΙΟ ΔΙΔΑΚΑΛΙΑΣ

Σχολείο: 1^ο Δ. Σχ, Ναυπλίου (Ολοήμερο)

ΟΜΑΔΑ ΕΜΨΥΧΩΤΩΝ

ΚΩΣΤΟΥΔΗ ΣΤΕΛΛΑ

ΕΥΓΕΝΙΑ ΚΟΒΩΤΣΟΥ

ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

ΔΕΓΕΡΜΕΤΖΟΓΛΟΥ ΣΤΕΛΛΑ

Οι ασκήσεις οι οποίες κάναμε ήταν οι εξής:

- 1) γνωριμία με τα παιδιά που περιλάμβανε όνομα και κίνηση
- 2) μύγα ζzzzzz
- 3)μαγικό πανί και η μεταφορά του ως σημαντικό αντικείμενο
- 4) μαγικό πανί με τη μορφή φωτιάς
- 5) ναι και όχι
- 6) κινητικές ασκήσεις με γκριμάτσες
- 7)παντομίμα
- 8) μαγική καρέκλα
- 9) αποχαιρετισμός με «χα»

ΕΠΕΞΗΓΗΣΗ ΤΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

- 1) Στη γνωριμία με τα παιδιά σχημάτισαμε έναν κύκλο και ο κάθε ένας έλεγε το όνομά του και συγχρόνως έκανε και κάποια χαρακτηριστική κίνηση και οι υπόλοιποι ακολουθούσαν.
- 2) Στο παιχνίδι μύγα κάποιος εμψυχωτής είχε στα χέρια του μια φανταστική μύγα και αυτή η μύγα έπρεπε να περάσει από όλους και ο καθένας θα την αντιμετώπιζε με διαφορετικό τρόπο.
- 3) Είχαμε ένα σεντόνι που το τυλίξαμε σε μορφή μπάλας και μεταφερόταν από χέρι σε χέρι αντιμετωπίζοντάς το ο καθένας με άλλο τρόπο. Για άλλους ήταν βαρύ για άλλους ελαφρύ για άλλους ήταν μπάλα κ.ο.κ.
- 4) Έπειτα το μαγικό πανί έγινε φωτιά και έπρεπε τα παιδιά να περάσουν πάνω από τη φωτιά χωρίς να καούν.
- 5) Ύστερα περάσαμε στην κλασική άσκηση ναι-όχι. Εδώ τα παιδιά συνεργάστηκαν άψογα αλλά συγχρόνως τους βγήκε και όλη η ενέργεια και εκτονώθηκαν.
- 6) Ορίσαμε στα παιδιά να κινούνται με το κορμό τους δεξιά αριστερά και να κινούν και τα χέρια τους και κάθε φορά τους φωνάζαμε στοπ και τους λέγαμε πχ τη λέξη χαρά και αυτά έπρεπε να πάρουν την ανάλογη γκριμάτσα.
- 7) Στο παιχνίδι της παντομίμας όπου προοριζόταν για αγάλματα υπήρξε ένα μικρό πρόβλημα. Είπαμε στα παιδιά να χωριστούν σε ζευγάρια, όμως αντιμετωπίσαμε δυσκολία σε αυτό καθώς κάποια παιδιά δεν ήθελαν να μπουν με κάποια άλλα οπότε καταλήξαμε να μπορούμε σε ένα κύκλο και να παίξουμε την παντομίμα. Ένας θα έμπαινε στη μέση και όποια κίνηση και να έκανε οι υπόλοιποι θα ακολουθούσαν. Τελικά η άσκηση λειτούργησε και όλα πήγαν καλά.
- 8) Η επόμενη άσκηση ήταν η μαγική καρέκλα. Βάλαμε στη μέση μια καρέκλα και όλοι οι υπόλοιποι ήμασταν καθισμένοι σε κύκλο. Βάζαμε μια συνθήκη ότι π.χ. η καρέκλα ήταν βρεγμένη και πως θα αντιδρούσε ο καθένας σε αυτό. Ένα μόνο παιδάκι αρνήθηκε να συμμετέχει, το οποίο ήταν και γενικότερα αρνητικό και σε άλλες ασκήσεις. Φυσικά δεν το πιέσαμε απλά το καλύψαμε για να μη γίνει αντιληπτό από τα υπόλοιπα.
- 9) Τέλος σηκωθήκαμε όρθιοι και σχημάτισαμε πάλι τον κύκλο, πιαστήκαμε χέρι χέρι, ρωτήσαμε τα παιδιά αν τους άρεσε όλο αυτό και τι τους άρεσε περισσότερο και τι λιγότερο και στο τέλος φωνάξαμε 2-3 φορές όλοι μαζί ΧΑ. Έτσι τελείωσε και η διδασκαλία μας.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΚΩΣΤΟΥΔΗ ΣΤΕΛΛΑ

Θεωρώ ότι τα παιδιά ήταν αρκετά συνεργάσιμα, και τα περισσότερα συμμετείχαν στις δραστηριότητες που τους βάζαμε. Παρόλα τα μικροπροβλήματα που υπήρξαν μπορέσαμε και τα λύσαμε άμεσα χωρίς να αντιληφθούν τα παιδιά τίποτα και να χαθεί η συγκέντρωσή τους. Όλα λειτούργησαν καλά και πιστεύω ότι και οι τέσσερις εμψυχώτριες που ήμασταν προσπαθήσαμε για το καλύτερο.

ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ

Ήταν κάτι που φοβόμουν πολύ και ακόμα φοβάμαι. Θεωρώ ότι είναι πολύ σπουδαίο να κάνεις μάθημα σε παιδιά και ότι δεν μπορεί ο καθένας να το κάνει αυτό. Παρόλους τους φόβους μου όλα πήγαν καλά στο τέλος, τα παιδιά συνεργάστηκαν πολύ μαζί μας, δεν μας έφεραν σε δύσκολη θέση και νομίζω ούτε και εμείς τα δυσκολέψαμε. Ένα γεγονός που με άγχωσε ήταν ότι μέχρι τελευταία στιγμή εναλλάσσονταν οι ασκήσεις και με έφερε σε πραγματικά δύσκολη θέση αλλά ευτυχώς στο τέλος όλα λειτούργησαν και όλα πήγαν καλά.

Υ.Γ. λόγω ενός ατυχήματος η Δεγερμετζόγλου Στέλλα δεν συμμετείχε στο πρακτικό κομμάτι της διδασκαλίας και στη θέση της μπήκε η Γιαννοπούλου Άννα για να μας βοηθήσει και την ευχαριστούμε πολύ.

ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΕΝΤΥΠΟ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΑΣΚΗΣΗΣ ΣΤΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΣΤΗΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Όνοματεπώνυμο: Σπύρος Δέτσικας, Βιβάννα Μελενίκου, Τάσος Μπράτσος,
Ελευθερία Χατζηκυριάκου

Σχολείο και τάξη που έγινε η διδασκαλία: 6 Δημοτικό Σχολείο Άργους

Ημερομηνία: 21-5-2010

Διδακτικοί στόχοι: Επαφή των παιδιών με το θεατρικό παιχνίδι, καλλιέργεια σωματικής αλλά και λεκτικής έκφρασης ανάμεσα στα μέλη της ομάδας.

- 1) Γνωριμία
- 2) Νιώθω
- 3) Επίθετα
- 4) Παροιμίες
- 5) Η χαμένη τσάντα
- 6) Φωτογραφίες
- 7) Αξιολόγηση

Α ΦΑΣΗ

Εισαγωγή- Ευαισθητοποίηση των μαθητών

1)Γνωριμία

Καθόμαστε όλοι σε κύκλο.

Ένας- ένας με την σειρά σηκώνεται και αφήνει στο κέντρο του κύκλου ένα προσωπικό του αντικείμενο και μας λέει το όνομα του.

Έπειτα, αφού το κάνουν όλοι, ξεκινώντας πάλι από την αρχή πρέπει ένας- ένας να σηκωθεί και να επιστρέψει ένα αντικείμενο λέγοντας και το όνομα του κατόχου του.

2)Νιώθω

Καθόμαστε σε κύκλο, με την σειρά ο καθένας μας κάνει ένα βήμα μπροστά και λέει μια φράση ξεκινώντας με την λέξη «νιώθω», (πχ νιώθω χορεύτρια), έπειτα γυρίζει στην θέση του και οι διπλανοί του μπαίνουν στον κύκλο και αναπαριστούν την φράση του προηγούμενου στην υπερβολή της.

3)Επίθετα

Καθόμαστε όλοι σε κύκλο και μοιράζουμε στα παιδιά χαρτάκια με επίθετα. Οι διπλανοί γίνονται ζευγάρια και μπαίνουν ένα- ένα ζευγάρι στο κέντρο και με διάλογο, χωρίς να αναφέρουν το επίθετο που είναι άμεσα μας παρουσιάζουν το επίθετο τους. Τα άλλα παιδιά πρέπει να βρουν τι είναι ο καθένας και πιο επίθετο του ανήκει.

Β ΦΑΣΗ

Κυρίως δραματοποίηση

4)Παροιμίες

Χωριζόμαστε σε δυο ομάδες και δίνουμε στην κάθε μια από πέντε παροιμίες. Έπειτα δουλεύουμε τις παροιμίες με κάθε ομάδα και επιλέγουμε τον τρόπο με τον οποίο θα τις παρουσιάσουμε στην άλλη.

Αφού και οι δυο ομάδες έχουν προετοιμαστεί, η κάθε μια αναπαριστά με παντομίμα την παροιμία και οι υπόλοιποι προσπαθούν να μαντέψουν για ποια πρόκειται.

5) Η χαμένη τσάντα

Παρουσιάζουμε στα παιδιά μια τσάντα την οποία αναφέρουμε πως βρήκαμε στον δρόμο.

Δεν γνωρίζουμε τίποτα για αυτήν παρά μόνο ότι περιέχει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό.

Ρωτάμε τα παιδιά πως μπορεί να βρέθηκε εκεί και ύστερα χωριζόμαστε σε δυο ομάδες οι οποίες θα αναπαραστήσουν το πως μπορεί να βρέθηκε η τσάντα στα χέρια μας και τι μπορεί να είχε προηγηθεί.

Αφού η κάθε ομάδα παρουσιάζει, προβληματιζόμαστε και συζητάμε με τα παιδιά για το τι τελικά θα κάνουμε την τσάντα με τα χρήματα.

Γ ΦΑΣΗ

Αξιολόγηση- χαλάρωση

Μαζευόμαστε όλοι μαζί.

Δείχνουμε στα παιδιά κάποιες φωτογραφίες με γκριμάτσες και προσπαθούμε να τις μιμηθούμε.

Τέλος συγκεντρωνόμαστε όλοι μαζί σε ένα κύκλο και συζητάμε με τα παιδιά για το πως βιώσαμε την όλη διαδικασία. Τι ήταν αυτό που μας άρεσε και τι όχι.

ΑΥΤΟΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

(ΤΑΣΟΣ) Τα παιδιά ήταν πάρα πολύ θετικά με αυτό που συνέβη. Όλα μαζί ανταποκρίθηκαν σε όλες τις ασκήσεις, αν και στην γνωριμία ήταν λίγο σφιγμένα και δεν δοκίμασαν πολλά πράγματα, (κάτι που είναι λογικό, μιας και όπως μας είπαν και τα ίδια, ήταν η πρώτη φορά που έκαναν κάτι τέτοιο). Η διάθεση τους όμως να συμμετέχουν και να παίξουν με χαροποίησε πολύ και με ξάφνιασε ιδιαίτερα. Πριν από την διαδικασία πίστευα πως δεν θα μπορούσαμε να τα πλησιάσουμε και να επικοινωνήσουμε μαζί τους.

Το άγχος μου ήταν πολύ μεγάλο, τόσο πριν την παρουσίαση, όσο και κατά την διάρκεια. Φοβόμουν πως κάτι θα εξελισσόταν λανθασμένα και δεν θα μπορούσαμε να το διευθετήσουμε. Φοβόμουν την επαφή με τα παιδιά και την διάδραση μαζί τους. Ευτυχώς όμως όλα πήγαν καλά, οι ασκήσεις ολοκληρώθηκαν όλες και το πρώτο μας σχέδιο διδασκαλίας πραγματοποιήθηκε με επιτυχία. Ικανοποιήθηκα με το αποτέλεσμα αυτό αλλά απογοητεύτηκα με την δική μου παρουσία. Σε όλη την διάρκεια νομίζω πως ήμουν υπερβολικά αγχωμένος και νομίζω πως αυτό φάνηκε και στα παιδιά και στους υπόλοιπους εμπυχωτές της ομάδας. Έκανα μερικά λάθη τα οποία με απογοητεύσαν. Πιστεύω πως στην επόμενη διδασκαλία μου θα έχω το ίδιο άγχος και τους ίδιους φόβους.

Η συνεργασία μου με τα υπόλοιπα παιδιά της ομάδας ήταν άψογη και οργανωμένη.

Γενικά είμαι αρκετά ευχαριστημένος με την συνολική εικόνα όλου του θέματος και ανυπομονώ να μπω στην αίθουσα για την επόμενη διδασκαλία μου με στόχο να καταπολεμήσω τους φόβους μου.

(ΣΠΥΡΟΣ) Όλη η διαδικασία μου φάνταζε κάπως τρομακτική στην αρχή, και η αλήθεια είναι ότι δυσκολευόμουν να συμμετέχω στην διαδικασία επιλογής των παιχνιδιών, γιατί είχα την εντύπωση πως όλα θα είναι είτε δυσνόητα, είτε θα φύγουν εκτός ελέγχου. Σ' αυτό με βοήθησε πάρα πολύ η ομάδα μου, με την οποία συνεργάστηκα άψογα. Είχα πάρα πολύ άγχος για το τί παιδιά θα συναντήσουμε και ακόμα περισσότερο για τον αριθμό τους. Όταν ξεκινήσαμε την θεατρική αγωγή στα παιδιά ήταν σαν να έσβηνε σιγά-σιγά ο έξω κόσμος, χωρίς όμως αυτό να γίνεται αντιληπτό από εμάς που συμμετείχαμε. Όσο περνούσε η ώρα είχα ξεχαστεί εντελώς και πλέον δεν χρειαζόταν να κάνω καμία προσπάθεια για να μην δείξω το άγχος μου. Όλες οι ασκήσεις πήγαν όπως τις είχαμε προγραμματίσει και ξαφνικά τελείωσε η ώρα. Μπορώ να πω, προς έκπληξη μου, ότι δεν ήθελα να φύγω, θα ήθελα να είχαμε περισσότερο χρόνο με τα παιδιά. Έμεινα πολύ ευχαριστημένος από την διαδικασία, παρ' όλο το άγχος, και σ' αυτό οφείλονται και τα παιδιά στα οποία κάναμε την θεατρική αγωγή. Ήταν όλα πολύ συνεργάσιμα, ήσυχα και εφευρετικά και νομίζω καταφέραμε να πετύχουμε μια καλή συνεργασία, με ένα ικανοποιητικό αποτέλεσμα. Θα μπορούσα να πω ότι ανυπομονώ για τις επόμενες δύο διδασκαλίες, αν και θα προτιμούσα να γίνουν στο ίδιο σχολείο και στην ίδια τάξη. Ευχαριστώ!!

(BIBANNA) Με τα παιδιά δεν έχω καθόλου καλή σχέση, όπως και εκείνα μαζί μου. Παρόλα αυτά δεν ήμουν αγχώμενη για τη διδασκαλία.

Άρχισα να αγχώνομαι στις πρώτες δυο ασκήσεις. Θεωρώ ότι η πρώτη άσκηση, η άσκηση γνωριμίας είναι πολύ σημαντική, μπορείς από αυτή είτε να «κερδίσεις» είτε να «χάσεις» τα παιδιά. Είναι κάτι σαν να σε τεστάρουν απο αυτή την άσκηση, έτσι πιστεύω εγώ. Ένα κορίτσι δεν είχε κάποιο προσωπικό της αντικείμενο να βάλει στον κύκλο και αρνήθηκε αρχικά να βάλει το παπούτσι της, εκεί ένιωσα τόσο εκτεθειμένη και τόσο άβολα μπροστά σε όλα τα παιδιά και το ένιωσα αυτό όχι μόνο για εμένα αλλά και για όλους μας. Στη δεύτερη άσκηση χειροτέρεψε η κατάσταση μου, κατάλαβα ότι η άσκηση αυτή ήταν δύσκολη για δεύτερη άσκηση αλλά δυστυχώς το κατάλαβα αργά.

Στην αρχή δυσκολεύτηκαν, ντρεπόντουσαν νομίζω περισσότερο και άρχισαν να κλείνονται. Άρχισα να σκέφτομαι ότι βαριούνται, ότι θα μας φοβούνται ίσως γιατί κοιτούσαν εμάς τι κάναμε και δυσκολεύονταν πολύ να αφηθούν και να μπου να κάνουν κάτι. Πολύ λογικό το βρίσκω αφού όπως είπα και παραπάνω η άσκηση αυτή αν και πολύ ωραία ωστόσο πολύ δύσκολη για δεύτερη άσκηση.

Ευτυχώς, τα παιδιά ήταν εξαιρετικά ήσυχα, δεκτικά, φρόνιμα και με όρεξη και ίσως αυτά που ένιωθα να μην ίσχυαν. Πιστεύω πως είναι πολύ σημαντικό στα παιδιά να συμπεριφέρεσαι σαν να είναι φίλοι σου, συνομήλικους σου που παίζεις μαζί τους, φυσικά δεν ξεχνάς ποτέ τον παιδαγωγικό στόχο και δεν βγαίνεις εκτός ορίων αλλά δεν τους συμπεριφέρεσαι σαν να είναι ανόητα επειδή απλώς είναι μικτότερα από

εσένα. Το καταλαβαίνουν όταν τα σέβεται και τους συμπεριφέρεσαι σαν να μην είναι παιδιά (εννοώ επειδή είναι μικρά άρα και ανόητα). Αυτό ήταν και αυτό που σκεφτόμουν όλη την ώρα και που είχαν πει και με τα παιδιά πριν ξεκινήσει η διδασκαλία. Κάτι που ευτυχώς άρχισε να συμβαίνει από την τρίτη άσκηση με τα επίθετα και μετά. Νομίζω πως πέτυχε, μας είδαν σαν φίλους τους και ήθελαν πολύ να κάνουμε ακόμα περισσότερα.

Έκανα δύο μεγάλα λάθη, το πρώτο δεν το κατάλαβα και μου το είπε η Ελευθερία μετά το τέλος της διδασκαλίας. Το δεύτερο έγινε στο τέλος όπου καθόμαστε όλοι για να συζητήσουμε πως τους φάνηκε η θεατρική αγωγή και εγώ μπέρδεψα το όνομα ενός παιδιού και φωνάζοντας τον διαφορετικά γύρισαν αρκετά από τα παιδιά και μου φώναξαν «Παναγιώτη» και γέλασαν. Αισθάνθηκα τόσο ανόητη, τόσο ανεύθυνη και δεν μπορούσα να βρω τρόπο να μην του δώσω σημασία. Από ότι παρατήρησα τα παιδιά δεν έδωσαν ιδιαίτερη βαρύτητα αλλά το γεγονός ότι κόλλησα για κάποια δευτερόλεπτα και πως αυτό το είδαν είναι που με άγχωσε περισσότερο. Το χειρότερο όμως ήταν που στη παντομίμα η ομάδα που ήταν με τον Σπύρο και τον Τάσο δεν έβρισκε τις παντομίμες μας και έβλεπα που και η ομάδα η δική μου και της Ελευθερίας κουράζονταν και οι άλλοι δεν το έβρισκαν και άρχιζαν να ασχολούνται με τα δικά τους και έτσι σκέφτηκα και εγώ να πω την παντομίμα στο Σπύρο να βοηθήσει τα παιδιά του. Όμως από ότι έμαθα αργότερα ένα κορίτσι της ομάδας μου με άκουσε και άρχισαν να μου λένε «κυρία, μην πείτε» και εγώ τους απαντούσα «όχι δεν θα το πω» «μα δεν το λέω» και όποτε πλησίαζα το Σπύρο ή την άλλη ομάδα γυρνούσαν και με κοιτούσαν, αναρωτιόμουν γιατί συμβαίνει αυτό διότι δεν είχα καταλάβει καθόλου ότι ακούστηκε. Πιστεύω ότι χειρότερο λάθος δεν θα μπορούσα να είχα κάνει. Μπορεί να έχασα την εμπιστοσύνη τους, (πολύ πιθανό και όχι απλώς μπορεί) αλλά και πως θα την ξανακερδίσω. Επίσης, μπορεί να περνάει στο νου τους πως τα κοροϊδεύουμε ή πως εμείς είμαστε καλύτεροι και ανώτεροι τους κάτι που δεν πρέπει να συμβαίνει σε καμία περίπτωση. Ένιωσα ότι ήταν σαν να τα πρόδωσα. Στο τέλος της διδασκαλίας τα παιδιά δεν μας άφηναν να φύγουμε και ήταν τόσο ενθουσιασμένα και χαρούμενα. Μας έδωσαν κάτι που όπως λέει και ο κ.Τσιάρας δεν μπορούμε να το εξηγήσουμε και αυτό που μας έδωσαν ήταν τόσο μεγάλο και τόσο έντονο που ένιωσα σχεδόν τύψεις γιατί πιστεύω πως τους δώσαμε τόσο λίγα και αυτά ανταποκρίθηκαν με τόσο πολλά. Δεν ξέρω αν θέλω να ξανακάνω θεατρική αγωγή, αλλά με τα συγκεκριμένα παιδιά θέλω σίγουρα να ξανακάνω και να ξανακάνω.

(ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ) Πρώτο μάθημα σε σχολείο, πρώτη επαφή με τα παιδιά! Μια υπέροχη εμπειρία! Όταν μου είπαν ότι την επόμενη βδομάδα θα παρουσιάσει η ομάδα μου υποδειγματική διδασκαλία με έπιασε ένας πανικός, όχι για το τι θα κάνουμε εμείς αλλά για το πώς τα ίδια τα παιδιά θα αισθανθούν ότι αυτό που θα τους κάνουμε δεν θα είναι ούτε μάθημα αλλά ούτε και παιδική χαρά. Στόχος δικός μου ήταν να καταφέρουμε να τραβήξουμε όλη την προσοχή τους σε αυτό που θα κάναμε. Αυτό επιτυγχάνεται με τον συνδυασμό πολλών πραγμάτων κατά την άποψη μου. Πρώτα από όλα με το να καταφέρεις από την πρώτη στιγμή που θα μιλήσεις να μαγνητίσεις τα βλέμματα τους. Ακόμα με την γρήγορη εναλλαγή των ασκήσεων. Δηλαδή, να μην αφήνεις πάρα πολύ χρόνο στην κάθε άσκηση καθώς επίσης και στο χρόνο που κάνεις για να περάσεις στην επόμενη. Ένα ακόμα στοιχείο είναι όχι μόνο να έχεις

ενδιαφέρουσες ασκήσεις αλλά και να υπάρχει η κατάλληλη επεξήγηση. Οι ασκήσεις πρέπει να γίνονται απόλυτα κατανοητές από όλους τους συμμετέχοντες. Με την ομάδα μου βρεθήκαμε αρκετές φορές για να οργανώσουμε το πρόγραμμα των ασκήσεων γεγονός που με έκανε να είμαι ήσυχη σε αυτό το επίπεδο. Το μεγαλύτερο μου άγχος ήταν ο αριθμός των παιδιών που θα είχαμε. Όμως όλα πήγαν μια χαρά!!! Τα παιδιά ήταν όλα τους υπέροχα, δεν ήταν πάρα πολλά και ήταν από την αρχή της συνάντησης μας συγκεντρωμένα σε αυτά που κάναμε. Όλες οι ασκήσεις βγήκαν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο και παρόλο που οι ασκήσεις ήταν πιο προχωρημένες από το επίπεδο των παιδιών αυτά ανταπεξήλθαν με επιτυχία σε όλες!!! Είμαι πάρα πολύ ενθουσιασμένη από αυτή μου την εμπειρία γιατί η επαφή με τα παιδιά είναι τόσο μοναδική που ούτε καν μπορεί να περιγραφεί με λέξεις. Όμως σημασία δεν έχει να το περιγράψεις στους άλλους αλλά να το νιώσεις την ώρα που είσαι μαζί τους!! Και τα παιδιά είναι τόσο γενναιόδωρα που σου δίνουν με την καρδιά τους εκείνη την ώρα κάτι που ακόμα δεν έχει εφευρεθεί ονομασία για αυτό ...αυτό που μόνο στον αέρα τους υπάρχει...

4^ο ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ .

28-5-2010

Ομάδα : Πάνος Νάκος , Σταύρος Γιαννακόπουλος , Ηλιάννα Σωτηροπούλου .

1^η άσκηση : γνωριμίας (Ο καθένας λέει το όνομα του κάνοντας μια κίνηση . Στη συνέχεια ξαναλέμε τα ονόματα μας αλλά όλοι μιμούμαστε την κίνηση του κάθε παιδιού .) Στόχος της άσκησης είναι η γνωριμία παιδιών και εμψυχωτών .

2^η άσκηση : γνωριμίας (Ο ένας πετάει στον άλλο μια μπάλα λέγοντας το όνομα του παιδιού που στέλνει τη μπάλα) Στόχος της άσκησης είναι η γνωριμία παιδιών και εμψυχωτών .

3^η άσκηση : περπατάμε στο χώρο με διαφορετικούς τρόπους (πχ, σαν να είμαστε γέροι , σαν να κρατάμε ένα άγριο σκύλο , σαν να περπατάμε σε άμμο η σε πάγο) Στόχος της άσκησης είναι η ενεργοποίηση των παιδιών .

4^η άσκηση : γκριμάτσες (Κάνουμε με το πρόσωπο μας διάφορες γκριμάτσες , όπως το να δείξουμε ότι είμαστε λυπημένοι η χαρούμενοι η έκπληκτοι η φοβισμένοι) Στόχος της άσκησης είναι η δημιουργικότητα των παιδιών .

5^η άσκηση : καθρέφτης (Σε ζευγάρια κάνουμε ο ένας ότι κάνει ο άλλος) Στόχος της άσκησης είναι η ενεργοποίηση και η μη λεκτική επικοινωνία .

6^η άσκηση : αρκούδα (Ένας εθελοντής μπαίνει στη μέση του κύκλου ενώ τα υπόλοιπα παιδιά κάνουν πως κοιμούνται . Με κάθε τρόπο προσπαθεί να τα κάνει να κουνηθούν η να γελάσουν . Όποιον τον καταφέρει γίνεται και αυτός αρκούδα και προσπαθούν μαζί να ξυπνήσουν όλους τους υπόλοιπους . Όποιο παιδί μείνει στο τέλος κερδίζει .) Στόχος της άσκησης είναι το δέσιμο της ομάδας .

7^η άσκηση : παραμύθι (Χωρισμένοι σε 3 ομάδες και δίνοντας στη κάθε ομάδα από δυο λέξεις τα παιδιά προσπαθούν να φτιάξουν τη δική τους ιστορία και στη συνέχεια

να την δραματοποιήσουν .) Στόχος της άσκησης είναι το δέσιμο της ομάδας , η επαφή των παιδιών με το θέατρο και η ανάπτυξη της δημιουργικότητας τους .

Σταύρος Γιαννακόπουλος :

Ήταν πρώτη φορά που μπήκα σε τάξη . Στην αρχή περίμενα τα παιδιά να είναι ανυπότακτα και να κάνουν φασαρία . Είχα σκεφτεί από πριν ότι αν συμβεί αυτό θα τους αγρίευα . Ωστόσο αυτό δεν συνέβη . Στη διάρκεια του μαθήματος , συνειδητοποίησα πως αυτό που θέλουν τα παιδιά είναι να τους συμπεριφέρεσαι σαν ενήλικες . Δεν πρέπει να τους δείξεις ότι είσαι σε ανώτερη θέση (θέση εξουσίας) σε σχέση με αυτά γιατί τότε είναι που θα αντιδράσουν και δεν θα σε σεβαστούν . Επιπλέον αυτή τη συμπεριφορά τη δέχονται καθημερινά απ' τους καθηγητές τους και για αυτό το λόγο δυσανασχετούν στα μαθήματα και τα βλέπουν σαν αγγαρεία . Το θέατρο όμως δεν είναι αγγαρεία , είναι μια ευχάριστη και δημιουργική διαδικασία και τα παιδιά πρέπει να συμμετέχουν με κέφι και όχι αναγκαστικά . Με την τακτική που ακολούθησα είδα ότι τα παιδιά με δέχτηκαν σαν δάσκαλο τους και δεν αντέδρασαν αρνητικά . Απεναντίας νομίζω πως κέρδισα το πρώτο στοίχημα . Στην κουβέντα που είχαμε στη συνέχεια με τους συμφοιτητές μου άκουσα προς έκπληξη μου ότι τα παιδιά ήταν ζωντά . Εγώ δεν διαπίστωσα κάτι τέτοιο . Τα παιδιά ήταν όπως έπρεπε να είναι . Τα παιδιά έχουν ενέργεια και αυτή την ενέργεια χρειαζόμαστε στο θέατρο .

Πάνος Νάκος :

Δυστυχώς δεν μπόρεσα λόγω δουλειάς και πέρυσι και φέτος να έχω συμμετοχή στα μαθήματα σας έτσι όπως θα ήθελα , αυτό είναι πρόβλημα γιατί δεν έχω τις απαιτούμενες γνώσεις έτσι ώστε να μπορέσω να τις εφαρμόσω όπως πρέπει κατά τη διάρκεια της παρουσίας μου στην εκπαιδευτική διαδικασία . Έτσι περιμένοντας τη στιγμή που θα κλιθούμε να διδάξουμε στα παιδιά είχα και αγωνία για το πώς θα εξελιχτεί αυτή η διαδικασία και επιφυλάξεις σε ότι αφορά τη δική μου λειτουργία με τους συναδέλφους και τα παιδιά . Με μοναδική εμπειρία την βοήθεια που προσέφερα σε μια θεατρική ομάδα με το ένστικτο και την εμπειρία της

δραματικής σχολής και το θεατρικό παιχνίδι που διδαχθήκαμε εκεί νομίζω πως κατάφερα να λειτουργήσω προς τη σωστή κατεύθυνση .

Δεν είχα καθόλου άγχος και χάρηκα την κάθε στιγμή , δεν φοβήθηκα ούτε στην αρχή που τα παιδιά μπήκαν με δυσκολία στην πρώτη άσκηση , προσπάθησα να γίνω παίδι γιατί μόνο έτσι θα κατάφερα να επικοινωνήσω με τα παιδιά , προσπάθησα επίσης να έχω τον έλεγχο στη σχέση μου με τα παιδιά για να καταλάβουν τι ρόλο έχει ο καθένας στην διαδικασία , όταν είδα τον μικρό Σταμάτη να μένει μόνος του κατάλαβα ότι δεν είναι τόσο αποδεκτός από τα υπόλοιπα παιδιά και αμέσως δήχθηκα να κάνουμε μαζί την άσκηση . Είχατε πει σε μια διδασκαλία σας ότι στόχος μας είναι τα παιδιά να καταφέρουν στο τέλος της εκπαίδευσης στο γυμνάσιο να ανεβάσουν μια θεατρική παράσταση . Αυτός ήταν και ο δικός μου στόχος στην επιλογή των ασκήσεων τουλάχιστον στην πρώτη φάση της διδασκαλίας που ήταν σε αυτό το σχολείο .

Νομίζω πως δεν είχαμε τον καλύτερο συντονισμό σαν ομάδα στην αρχή και αυτό πιστεύω ότι οφείλεται στο γεγονός της πρώτης φοράς που συνεργαζόμαστε , κατά τη διάρκεια του μαθήματος καταφέραμε να επικοινωνήσουμε καλύτερα , δεν έγιναν τραγικά λάθη και αν δεν υπήρχε μια σουρεαλιστική κατάσταση στο τέλος θα μπορούσα να πω πως όλα πήγαν καλά . Στην άσκηση που χωριστήκαμε σε ομάδες για την δραματοποίηση είχαμε πει πως θα δώσουμε δυο λέξεις στα παιδιά και αυτά θα φτιάξουν με τη φαντασία τους μια ιστορία , εγώ είχα τις λέξεις (σπίτι , φαγητό) , όταν τους είπα τις λέξεις τα παιδιά αντέδρασαν , τότε τους είπα να φτιάξουν μια δική τους ιστορία , ένας πιτσιρικάς είχε την ιδέα του μικρού που δεν μπορεί να δέσει τα κορδόνια του , τη δέχτηκα αμέσως και προσπάθησα να τους οργανώσω αν και με δυσκολία γιατί δεν ακούγανε και πολύ , αυτό όμως που μου έκανε εντύπωση πέρα από το αποτέλεσμα ήταν που ο μικρός Σταμάτης ήταν ο πρωταγωνιστής αυτής της ιστοριούλας .

Τέλος κλείνοντας μπορώ να πω πως ήταν εξαιρετική αυτή η πρώτη εμπειρία αν και είναι λιγάκι σαν να περπατάς πάνω σε τεντωμένο σχοινί , είναι καταπληκτική η επαφή με τα παιδιά και αν το μάθημα έχει κατευθυνθεί έτσι όπως πρέπει και έχει τα απαιτούμενα αποτελέσματα και φυσικά δεν έγινε αγγαρεία από την πλευρά μας τότε η ευχαρίστηση είναι ακόμη μεγαλύτερη και για εμάς και για τα παιδιά , τους

αυριανούς πολίτες αυτής της χώρας , έστω και μόνο ένας να αγαπήσει το θέατρο από κάθε ομάδα το κέρδος για τη χώρα θα είναι μεγάλο .

Ηλιάννα Σωτηροπουλου :

Ήταν η πρώτη φορά που θα έμπαινα σε τάξη για να κάνουμε υποδειγματική διδασκαλία . Το τμήμα μας ήταν παιδάκια της τρίτης δημοτικού . Ενώ είχαμε φτιάξει το πρόγραμμα που θα ακλουθούσαμε και είχαμε κάνει πρόβες με την ομάδα , την ώρα που ήταν να μπούμε στην τάξη αισθάνθηκα ένα μικρό άγχος .

Στην πρώτη άσκηση γνωριμίας τα παιδιά δεν ανταποκρίθηκαν πλήρως . Ήταν λίγο φοβισμένα και ντροπαλά και αυτό με τρόμαξε στην αρχή . Φοβήθηκα μήπως έμεναν έτσι όλη την ώρα . Έκανα λάθος . Μέσω των ασκήσεων που είχαμε επιλέξει τα παιδιά "ανοίχτηκαν" και ήταν πολύ πρόθυμα σε όλα όσα κάναμε . Παρά τις αντιξοότητες που υπήρχαν νομίζω ότι το πρόγραμμα στέφτηκε με επιτυχία . Εκτός των τεχνικών προβλημάτων που υπήρξαν από την πλευρά του σχολείου (κακή ηχομόνωση , κόσμος πηγαινοερχόταν συνεχώς) υπήρξαν και μερικά προβλήματα με τα παιδιά . Σε κάποιες ασκήσεις δεν έγινε εξ' αρχής αντιληπτό το τι έπρεπε να γίνει . Σιγά σιγά όμως , επαναλαμβάνοντας τις ασκήσεις ήρεμα και με περισσότερες πληροφορίες κάθε φορά , όλα τα παιδιά μπήκαν στο νόημα . Ένα ακόμη πρόβλημα που πρόεκυψε ήταν ότι ένα εκ των παιδιών ήταν πιθανότατα αλλοδαπό . Σε κάποιες ασκήσεις που τα παιδιά έπρεπε να είναι χωρισμένα σε δυάδες αυτό έμεινε απ' έξω . Ο Πάνος , αμέσως έγινε ζευγάρι με τον μικρό Σταμάτη και από εκεί που ήταν σε μειονεκτική θέση άλλαξαν όλα και τα παιδιά των παρακολουθούσαν με προσήλωση .

Κάτι ακόμα που μου έκανε εντύπωση , ήταν στην τελευταία άσκηση με τα παραμύθια , η προθυμία που έδειξαν και οι ιδέες που είχαν . Ήταν τόσο χαρούμενα στο να δημιουργήσουν τη δική τους ιστορία , που ενώ είχαμε δυο προτεινόμενες λέξεις στην κάθε ομάδα , ως βάση της ιστορίας , τις αφήσαμε στην άκρη και τα παιδιά δημιούργησαν το δικό τους παραμύθι . Τελειώνοντας πιστεύω ότι παρά τα μικροπροβλήματα και τις αναστατώσεις που υπήρξαν , η ομάδα τα πήγε αρκετά καλά και όλοι οι φόβοι που είχα σκορπίστηκαν όταν φεύγοντας από την τάξη τα παιδιά μας

ζητούσαν να ξαναπάμε να τους κάνουμε μάθημα και να περάσουν καλά . Αυτό νομίζω ότι ήταν και η μεγαλύτερη ευχαρίστηση που θα μπορούσαμε να έχουμε .

Σχολή Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου Τμήμα Θεατρικών Σπουδών

**Διδακτική του Θεάτρου στην Εκπαίδευση
Διδάσκων Κος Τσιάρας**

Στάδια και φάσεις ανάπτυξης της διδασκαλίας της θεατρικής αγωγής.

Όνοματεπώνυμο: Γκριτζάπη Πέννυ , Ζήση Ασημένια , Κοζομπόλη Ξένια
Σχολείο: 6^ο Δ. Σχ. Άργους

Υποδειγματικό μάθημα θεατρικής αγωγής για παιδιά 16-18 χρονών. Εφαρμογή του μαθήματος σε φοιτητές που παρακολουθούν το μάθημα.

Ημερομηνία: 21-5-2010

Διδακτικοί στόχοι Στόχος μας ήταν η ψυχαγωγία των παιδιών. Να χαλαρώσουν και να αναπτύξουν σταθερές βάσεις στη θεατρική αγωγή, θέτοντας κοινωνικά ζητήματα που αφορούν την κοινωνία μας, με σκοπό την ευαισθητοποίηση.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ - ΔΡΩΜΕΝΑ

1. Η μέλισσα που θέλει να γνωρίσει το κόσμο.
2. «Αν μ' αγαπάς... χαμογέλα μου γλυκιά/γλυκέ μου».
3. «Τι κάνεις ; ».
4. «Όλοι αντιγράφουν τον/την...»
5. Αναπαράσταση ενός κοινωνικού θέματος.
6. Κλειστά μάτια , «θέλω να...»

- Ξεκινήσαμε κάνοντας έναν κύκλο. Η πρώτη μας άσκηση είχε σαν στόχο την γνωριμία με τους μαθητές (- συμφοιτητές) μας. Μια μέλισσα ξεκινά το ταξίδι της με σκοπό να μάθει το όνομα του διπλανού της. Αυτό συνεχίστηκε μέχρι η

μέλισσα να περάσει από τα χέρια όλων των παιδιών, και να ακουστούν τα ονόματα τους.

- Συνέχεια είχε το παιχνίδι «Αν μ' αγαπάς χαμογέλα μου γλυκέ μου...». Όπως ήμασταν ήδη στον κύκλο ζητήσαμε έναν εθελοντή, ο οποίος έπρεπε να διαλέξει κάποιον από τον κύκλο και να του πει «αν μ' αγαπάς χαμογέλα μου γλυκέ μου / γλυκιά μου», προσπαθώντας με διάφορους τρόπους να τον κάνει να γελάσει. Αυτός που επέλεγε έπρεπε να του απαντήσει τρεις φορές «σ' αγαπώ αλλά δε σου χαμογελάω», προσπαθώντας να μην γελάσει. Αν συγκρατηθεί τότε ο πρώτος πρέπει να επαναλάβει την ερώτησή του σε κάποιον άλλον. Αν όμως το πρόσωπο που έχει επιλέξει γελάσει, παίρνει τη θέση του και συνεχίζει το παιχνίδι. Σκοπός του παιχνιδιού το χαλάρωμα και η εκτόνωση των συμμετεχόντων.
- Ακολούθησε ένα παιχνίδι σωματικής έκφρασης, το «τι κάνεις;». Στον κύκλο καθώς ήμασταν ένα απ' τα παιδιά έκανε μία απλή κίνηση παντομίμας. Ο διπλανός του τον ρώτησε «τι κάνεις;» και ο πρώτος απάντησε κάτι τελείως διαφορετικό από αυτό που έκανε. Έτσι ο δεύτερος άρχισε να μιμείται τις κινήσεις της πράξης που του είπε ο πρώτος.
 - π.χ. 1^{ος}: (Σκάβει)
 - 2^{ος}: Τι κάνεις;
 - 1^{ος}: Χορεύω
 - 2^{ος}: (Χορεύει)
 - 3^{ος}: Τι κάνεις;
 - 2^{ος}: Ράβω
 - 3^{ος}: (Ράβει) , κλπ.
- Επόμενη άσκηση ήταν το «όλοι αντιγράφουμε τον...», ένα παιχνίδι εμπιστοσύνης και συνεργασίας, στο οποίο ζητήσαμε από έναν εθελοντή να μπει στον κύκλο και να περπατήσει ή να κάνει άλλες κινήσεις μ' έναν χαρακτηριστικό τρόπο. Οι υπόλοιποι τον αντέγραψαν με ακρίβεια, και αυτό συνεχίστηκε περνώντας απ' το κέντρο του κύκλου και δοκιμάζοντας όλα τα παιδιά.
- Αμέσως μετά ακολούθησε το δρώμενο, στο οποίο χωριστήκαμε σε δύο ομάδες και ζητήθηκε απ' αυτές να επιλέξουν ένα κοινωνικό θέμα που τους προβληματίζει και απασχολεί και να το αναπαραστήσουν. Οι δύο ομάδες αφού δουλέψανε ξεχωριστά για λίγη ώρα παρουσιάσανε αυτό που ετοιμάσαν.
- Τέλος, σχηματίσαμε ξανά κύκλο και με κλειστά μάτια είπε ο καθένας μας μία πρόταση με το «θέλω να...». Καθένας τελειώνοντας την πρότασή του έπιανε το χέρι του διπλανού του, ενώνοντας τον κύκλο.

Αξιολόγηση :

Η σημερινή μας εμπειρία ήταν πολύ διαφορετική σε σχέση με την εμπειρία μας στο λύκειο, με το οποίο συνεργαζόμασταν. Πιστεύουμε ότι η διδακτική ώρα κύλησε πολύ ευχάριστα. Η υποδειγματική μας διδασκαλία αν και ήταν βασισμένη στο πρόγραμμα που ακολουθούσαμε στο λύκειο, προσαρμόστηκε στους συμφοιτητές μας. Μείναμε

πολύ ικανοποιημένες, καθώς όλες οι ασκήσεις μας εφαρμόστηκαν με μεγάλη επιτυχία και τα παιδιά ήταν διαθέσιμα να τις δοκιμάσουν.

Επιπλέον, είχαμε μία μη αναμενόμενη εξέλιξη στο δρώμενό μας. Χωρίς να έχουμε δώσει ένα συγκεκριμένο κοινωνικό θέμα προς εξέλιξη, οι δύο ομάδες διάλεξαν τυχαία το ίδιο θέμα (τον ρατσισμό). Με αυτόν τον τρόπο, μας δόθηκε η ευκαιρία να δούμε την εξέλιξη του φαινομένου από δύο διαφορετικές προσεγγίσεις.

Σημαντικό ρόλο για μας έπαιξε το ότι συμμετείχαν κάποιοι δάσκαλοι, καθώς και ο σύμβουλος του σχολείου. Με αυτόν τον τρόπο καταφέραμε να έχουμε μία ολοκληρωμένη εικόνα για το πώς λειτουργεί το θεατρικό παιχνίδι σε όλες τις ηλικίες.

Εμπνευχωτές:

Δέσποινα Μαργαρίτη

Ευτυχία Μόσχου

Βίκυ Μουστάκα

Στέλλα Τριανταφύλλη

1^η Διδασκαλία ομάδας:

1^ο Δημοτικό Ναυπλίου, Δ' Τάξη

7 Μαΐου 2010

Πλάνο

- Άσκηση γνωριμίας → Ανά ζευγάρια σηκώνονταν στον κύκλο όλα τα παιδιά και μιλούσαν για τα ενδιαφέροντά τους.
- Άσκηση εμπιστοσύνης → Περπάτημα χωρίς στόχο
- Γκούφου
- Φρουτοσαλάτα
- Τί θα γίνω όταν μεγαλώσω → 2 ομάδες, που σε κάθε ομάδα ετοίμαζε κάθε παιδί ένα επάγγελμα σε παντομίμα. Μετά κάθε ομάδα παρουσίαζε ένα επάγγελμα εναλλάξ και η άλλη ομάδα έπρεπε να μαντέψει σε ποιο επάγγελμα αντιστοιχούσε.
- Παντομίμα → ο γλύπτης και το άγαλμα
- Αποθεραπεία

Αυτοαξιολογήσεις ομάδας

Δέσποινα Μαργαρίτη: Η διδασκαλία απ' όλη την ομάδα πήγε πολύ καλά αν και ολοκληρώσαμε το σχέδιο διδασκαλίας διαπιστώσαμε ότι τελειώσαμε νωρίτερα από όσο θα έπρεπε κι έτσι αυτοσχεδιάσαμε. Υπήρξε λίγο άγχος σε αυτή τη φάση αλλά το αντιμετωπίσαμε. Προσωπικά ένιωθα άβολα που έπρεπε να παρουσιάσω μία άσκηση μπροστά σε κοινό, και είχα αρκετό άγχος. Στην πορεία και από νωρίς, μου έφυγε και πιστεύω πως για πρώτη φορά τα πήγα καλά. Στην άσκηση με τα αγάλματα που ήμουν η εμπνευστήτρια, δεν πήγαν τα πράγματα όπως τα υπολόγιζα, αλλά με βοήθησε η Στέλλα κι έτσι δεν φάνηκε κενό ούτε στα παιδιά ούτε στο κοινό.

Ευτυχία Μόσχου: Το βράδυ πριν τη πρώτη μας διδασκαλία είχα πολύ άγχος, αλλά με το που μπήκα στο τμήμα ένιωσα καλύτερα και άρχισα να απολαμβάνω το ότι ήμουν

μέσα σε τόσα παιδάκια που περίμεναν κάτι συναρπαστικό από εμάς. Το σημείο που πανικοβλήθηκα ήταν όταν συνειδητοποίησα πως το πρόγραμμά μας ήταν για 45 λεπτά και εμείς είχαμε περισσότερη ώρα. Αλλά καταφέραμε να αλλάξουμε λίγο το πρόγραμμα, αφού είχαμε σχέδιο Β στο μυαλό μας, για να μη βαρεθούν τα παιδιά. Αυτό που απόλαυσα περισσότερο ήταν η αποθεραπεία. Αντιμετώπισα τα παιδιά να βρίσκομαι σε μία πρόβα με τους ηθοποιούς μου. Προσάρμοσα, βέβαια, εκείνη τη στιγμή την άσκηση, αλλά ένιωσα πάρα πολύ οικεία, που πραγματικά δε το περίμενα. Βίκυ Μουστάκα: Η πρώτη διδασκαλία ήταν στο δημοτικό σχολείο Ναυπλίου σε παιδεία τέταρτης δημοτικού. Αρχικά είχαμε φτιάξει το πλάνο της διδασκαλίας μας και ο καθένας είχε αναλάβει από κάποιες ασκήσεις. Η αλήθεια είναι ότι είχα λίγο ανγχος δεν ήξερα όμως την συγκεκριμένη αιτία του. Είχα υπάρξει ομαδάρχισσα σε κατασκηνώσεις σε παιδεία διαφόρων ηλικιών και μπορώ να πω ότι δεν είχα κάποιο πρόβλημα. Φυσικά η διδασκαλία ήταν κάτι τελείως διαφορετικό και καινούργιο. Μόλις μπήκαμε στην τάξη τα παιδιά ήταν πολύ πρόθημα και φιλικά γενικά θεωρώ ότι ήταν ένα ιδανικό και πολύ καλό τμήμα που δύσκολα συναντάς. Τα παιδιά άκουγαν τις οδηγίες μας και παρόλο το μικρό τις ηλικίας τους ήταν πολύ έξυπνα και εύστροφα. Οι ασκήσεις πήγαν πολύ καλά και επέτυχαν τους αρχικούς μας στόχους. Μέσα στην τάξη παρακολουθούσαν και οι συμφοιτητές μας μπορώ να πω πως δεν με απασχόλησε ιδιαίτερα εκείνη την ώρα φυσικά υπήρχε στο πίσω μέρος του μυαλού μου.

Στέλλα Τριανταφύλλη: Ακολουθήσαμε το πλάνο όπως ακριβώς το είχαμε σχεδιάσει, το μόνο μας πρόβλημα ήταν ότι είχαμε τον διπλάσιο χρόνο από αυτόν που υπλογίζαμε, έτσι χρησιμοποιήσαμε και κάποιες ασκήσεις από ένα δεύτερο πλάνο που είχαμε κατά νου, σε περίπτωση ανάγκης. Τα παιδιά ήταν πολύ συνεργάσιμα, και ανοιχτά σε κάθε άσκηση. Μία πρόκληση που είχαμε ήταν η άσκηση του Γκούφου, επειδή τα παιδιά ήταν κάπως μικρά, φοβήθηκα μήπως δεν την κατανοούσαν και δημιουργηθεί σύγχυση στην τάξη. Όμως, την λάτρεψαν και την ζητούσαν ξανά και ξανά. Από την αρχή καταλάβαμε ποιά ήταν τα παιδιά που ίσως ήθελαν κάποια ειδική μεταχείριση, όπως ένα αγοράκι που ήθελε να γίνει συγγραφέας παιδικών παραμυθιών, που ενώ στην αρχή κρυβόταν για να μην τον δούμε, στην άσκηση με την παντομίμα όλο μου ζητούσε να βγαίνει συνεχώς μπροστά και να δείχνει στους συμμαθητές του. Η συνεργασία μεταξύ μας και έπειτα με τα παιδιά ήταν πολύ καλή και χωρίς άγχος, κύλησε ομαλά η ώρα και πολύ διασκεδαστικά. Κι ενώ σε άλλες συμμετοχές μου σε διδασκαλίες μπορούσα κι έβλεπα το κοινό και να το ακούω αυτή τη φορά ήταν σαν να μην υπήρχε, όλη μου η προσοχή ήταν στραμμένη στα παιδιά και στα κορίτσια.

Σχέδιο υποδειγματικής διδασκαλίας της Θεατρικής Αγωγής

Ομάδα: Ελένη Δημητρίου, Ελένη Μπρίλη, Εύα Μπασκλαβάνη, Φωτεινή Τσιάμη
Σχολείο και τάξη που έγινε η διδασκαλία: Δημοτικό Σχολείο Τολού, 1^η Δημοτικού
Ημερομηνία: Μάιος 2011

Διδακτικοί στόχοι :

Σύσφιξη των διαπροσωπικών σχέσεων στα μέλη της ομάδας, ανάπτυξη εμπιστοσύνης ανάμεσα στα μέλη της ομάδας, καλλιέργεια λεκτικής και μη λεκτικής έκφρασης, καλλιέργεια σωματικής και συναισθηματικής επικοινωνίας στην ομάδα, ανάπτυξη προσωπικής και ομαδικής θεατρικής έκφρασης.

Ασκήσεις γνωριμίας: Ξεκινήσαμε λέγοντας στα παιδιά ότι θα περάσουμε μία ώρα κάνοντας διάφορα παιχνίδια. Αλλά για να παίξουμε πρέπει να γνωριστούμε. Έτσι κάναμε έναν μεγάλο κύκλο, καθήσαμε κάτω και αρχίσαμε να λέμε ο καθένας το όνομα του. Οι εμψυχωτές βρισκόμασταν διάσπαρτοι στον κύκλο. Επαναλάβαμε το όνομά μας και λέγαμε και κάτι που μας αρέσει πολύ, π.χ. με λένε Ελένη και μου αρέσει η σοκολάτα.

Ασκήσεις προθέρμανσης: Σηκωθήκαμε από τον κύκλο και καταλαμβάνοντας όλο το χώρο της αίθουσας αρχίσαμε να περπατάμε, ο καθένας σε όποια κατεύθυνση ήθελε. Όταν η εμψυχώτρια έλεγε «στοπ», μέναμε όλοι ακίνητοι. Με το «πάμε» συνεχίζαμε την κίνηση. Οι κινήσεις ήταν αρκετές. Κάναμε πως ποτίζαμε τα λουλούδια μας, πως προσπαθούσαμε να κόψουμε ένα φρούτο από το δέντρο, χαιρετάγαμε ο ένας τον άλλο ή ακόμα κάναμε τους σκύλους, τα δέντρα, τα δέντρα όταν τα φυσάει ο αέρας, και άλλα. Επίσης κάναμε πως είμαστε πάρα πολύ χαρούμενοι και το δείχναμε αυτό, ο καθένας με τον τρόπο του, με γέλια, παλαμάκια, μορφασμούς. Το ίδιο κάναμε όταν είπαμε, πως κάνουμε τους στεναχωρημένους ή ότι χτυπήσαμε το πόδι μας και πονάμε. Έτσι ο καθένας εκφραζόταν με το δικό του τρόπο. Πάντα υπήρχε το «στοπ» και το «πάμε» και κάθε φορά το θέμα μας άλλαζε. Έτσι «άγωσαν» και «ξεπάγωσαν» αρκετές εικόνες.

Παράσταση με ένα θέμα: βάλουμε τα παιδιά να επιλέξουν από ένα λουλούδι μέσα από το κουτί που είχαμε φέρει μαζί μας και περιείχε ακριβώς τον αριθμό των μαθητών και εμψυχωτών μοιρασμένο σε 4 διαφορετικά χρώματα. Τα λουλουδάκια αυτά ήταν αυτοκόλλητα και όσοι ήθελαν το έβαλαν στην μπλούζα τους. Δημιουργήθηκαν 2 ομάδες (η μία με τα πράσινα και κίτρινα λουλούδια, η άλλη με τα μπλε και πορτοκαλί λουλούδια) με δύο εμψυχωτές η κάθε μία και καθήσαμε να σκεφτούμε μία ιστορία. Η μία ομάδα έφτιαξε μια ιστορία στο δάσος και η άλλη φαντάστηκε μία εκδρομή με ποδήλατα, που στο δρόμο της βρέθηκαν γάτες, σκύλοι, αυτοκίνητα, στο τέλος έπιασε και βροχή, γίναμε όλοι μούσκεμα. . . Αρχισαν να μοιράζονται ρόλοι. Άλλος ήθελε να οδηγεί ποδήλατο, άλλος θα έκανε το σκύλο, άλλος τη γάτα κλπ. Αφού συζητήσαμε την ιστορία μας, ήρθε η ώρα να παίξουμε η κάθε ομάδα το θέμα που φαντάστηκε. Τα παιδιά το διασκέδασαν πάρα πολύ.

Μόλις τελείωσαν και οι δύο ομάδες την παρουσίαση καθίσαμε πάλι σε κύκλο, κλείσαμε τα μάτια και προσπαθήσαμε να ηρεμήσουμε, αμίλητοι, σκεφτόμαστε όλοι ότι είμασταν κάπου κοντά στην θάλασσα. Μόνο η θάλασσα ακουγόταν και ο καθένας έφτιαχνε με την φαντασία του μία εικόνα. Μετά έμπαινε σ' αυτή την εικόνα που έφτιαξε και γινόταν κάτι από αυτή. Όταν ανοίξαμε τα μάτια μας με πολύ ησυχία, ο καθένας είπε τι εικόνα είχε φτιάξει και τι ήταν, π.χ. εγώ ήμουν ένας αστερίας στην άμμο, άλλος ήταν δελφίνι που πηδούσε στην θάλασσα, κουβαδάκι στα χέρια μικρών παιδιών, πύργος στην άμμο, κ.ο.κ.

Αξιολόγηση: Η ώρα όμως είχε περάσει και έπρεπε να τελειώσουμε. Σηκωθήκαμε αργά από τον κύκλο μας, επιστρέψαμε στην πραγματικότητα και ρωτήσαμε τα παιδιά αν τους άρεσαν τα παιχνίδια μας. Όλα μαζί φώναξαν ενθουσιασμένα «ΝΑΙ!» και μας ρώτησαν αν μπορούν να κρατήσουν το λουλουδάκι που επέλεξαν για τις ομάδες δικό τους. «Φυσικά!» Κάπως έτσι χαιρετηθήκαμε, ευχαριστώντας τα παιδιά, που παίξαμε σχεδόν μία ώρα όλοι μαζί και έστω και για λίγο γίναμε όλοι παιδιά.

Αυτοαξιολόγηση: η ομάδα μας είχε ετοιμάσει ένα ολοκληρωμένο σχέδιο υποδειγματικής διδασκαλίας, προσπαθώντας να ανταποκρίνεται όσο γίνεται σε παιδιά 1^{ης} δημοτικού. Επειδή το προηγούμενο σχέδιο διδασκαλίας, που είχε λάβει χώρα στην αίθουσα Λήδας Τασσοπούλου απευθυνότανε σε παιδιά της έκτης δημοτικού, είχαμε ήδη μία μικρή εμπειρία. Ωστόσο η 1^η δημοτικού δεν έχει καμία σχέση με την έκτη, χωρίς αυτό να σημαίνει πως είναι απαραίτητα πιο δύσκολη τάξη. Το αντίθετο θα έλεγα. Τα παιδιά στην τάξη, μας υποδέχθηκαν πρόθυμα και έτοιμα για παιχνίδι. Από την πρώτη στιγμή και χωρίς δισταγμό αφέθηκαν να τους οδηγήσουμε στο δικό μας ταξίδι. Η δασκάλα τους παρακολουθούσε όλα τα στάδια και πολλές φορές χαμογέλαγε ευχαριστημένη. Κάποια παιδιά ήταν πιο ζωντανά και άλλα πιο ντροπαλά, χωρίς όμως ακρότητες. Έτσι είχαμε μία ποικιλία χαρακτήρων, που όλοι όμως κατάφεραν να συμμετέχουν στις ασκήσεις – παιχνίδια με ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Πιστεύω πως καταφέραμε να γίνουμε ένα με τα παιδιά, κρατώντας αυστηρά τα ηνία του προγράμματος. Ο χρόνος δεν καταλάβαμε πως πέρασε και γι' αυτό η αξιολόγηση περιορίστηκε σε μία ερώτηση. Ο ενθουσιασμός όμως με τον οποίο μας δόθηκε η απάντηση μας αποζημίωσε για το ότι χάσαμε για λίγο, μαζί με τα παιδιά την αίσθηση του χρόνου. Τα παιδιά είχαν πολύ καλή ενέργεια και συμμετείχαν σε όλες τις δραστηριότητες που τους βάζαμε. Πολύ καλή ενέργεια είχαμε όμως κι εμείς που ούτε μία στιγμή δεν φάνηκε να μας κουράζει ή να μας δυσκολεύει η διδασκαλία. Τα παιδιά απέδειξαν πως έχουν φαντασία περισσότερο, πολλές φορές από τους μεγάλους, και έγιναν οι πρωταγωνιστές της τάξης τους. Πιστεύω πως η διδασκαλία της θεατρικής αγωγής αποτελεί από μόνη της μία ξεχωριστή εμπειρία για όποιον την δοκιμάσει.